

80

INDO-CHINOIS

960

(26)

岳飛演說

NHẠC-PHI DIỄN NGHĨA

CUỐN THỨ 26

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

Nº 1095

Nhà-In Xưa-Nay xuất bản và giữ bản quyền.

Lương - hồng - Ngọc, Hàng - thế - Trung

Vương-Quới, Nhạc-Lôi, Trương-Hiên

Phòng diễn văn Nhà-In Xưa-Nay phụng dịch.

In lần thứ nhất

Mỗi cuốn 0\$40

IN TẠI NHÀ IN XƯA-NAY

60-64, Boulevard Bonnard, 60-64

SAIGON - 1929

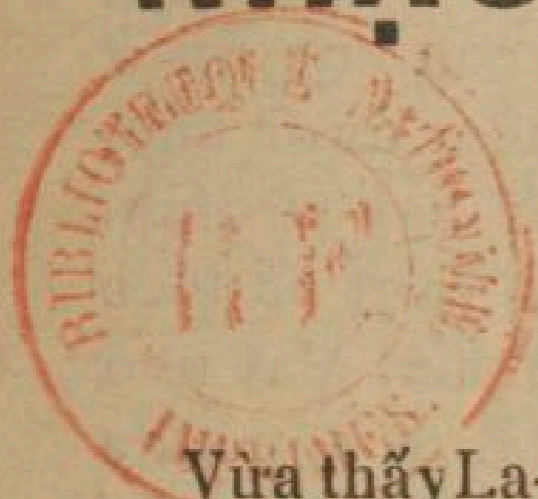
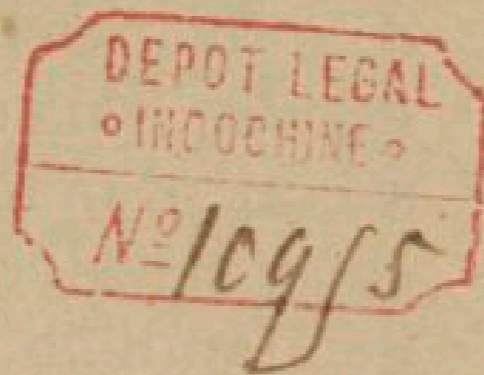
g. Indoch

960

NHẠC-PHI DIỄN NGHĨA

CUỐN THỨ 26

HỒI THỨ 75 (tiếp theo)

Vừa thấy La-Hồng bị Niêm-dắc-Lực rượt nà, Tôn-Lương hươi thiết côn chận lại đánh trước. Âu-Dương Tùng-Thiện cử động sông phũ áp vào. Dư-Lôi và Trịnh-thế-Bửu kẻ chùy người roi sắt cũng xông vô vây đánh. Niêm-dắc-Lực một mình cự bốn tướng dễ dàng như chơi, chẳng chút chi nao núng. Một cặp tử-kim-chùy hươi vùng vụt lẹ như chớp nhún và đánh và đỡ sáu món binh khí nghe côm cốp ran rản liên vo. Niêm-dắc-Lực đánh chừng nào sức lực càng mạnh mẽ, tinh thần càng hấn hái chừng nấy. Đánh mới được lối bốn chục hiệp, bốn viên Tổng tướng liệu thể ngăn đỡ chẳng nổi, phải quày ngựa chạy dông về dinh. Niêm-dắc-Lực thấy trời đã gần tối chẳng đuổi theo, khiến quân gióng chiêng thâu binh về phục liệch. Ngột-Truật tỏ vẻ hân hoan phán rằng: — Nguyên-Soái chịu khó nhọc ra trừ yên bọn tiểu Nam-Mang ấy, quả là hồng phước của nước nhà. Nguyên-Soái hãy lui về dinh an nghỉ cho sớm đặng mai có trừ diệt bọn nó phức đi!

Niêm-dắc-Lực vưng lệnh từ tạ về dinh. Sáng ngày sau vừa hừng đông nhứt đà dẫn quân đến trước dinh Tổng khêu chiến. Nhạc-Lôi khiến Vương-Anh, Kiết-thành-Lương, Thi-Phụng, Thang-Anh, Ngũ-Liên, Dư-Lôi, Hàn-khởi-Long, Hàn-khởi-Phụng, Hà-Phụng, và Nhạc-Đình, (1) cả thấy là mười vị tiểu anh hùng ra binh một lượt. Chúng tướng vưng lệnh xách binh khí lên ngựa dẫn binh tủa ra dinh. Vừa thấy Niêm-dắc-Lực thì vừa áp lại vây đánh tung bừa, chẳng nói năng chi ráo. Niêm-dắc-Lực tức cười và hỏi rằng: — Tuổi bây còn loài cồn-con nào nữa, kêu hết ra đây cho ta giết một lượt cho khỏi nhọc sức ta ra trận nhiều lần.

Dứt lời cử binh khí đánh đỡ một cách tự nhiên, chẳng trổ mòi chi sợ sệt. Ngột-Truật nghe bọn tiểu Phiên báo sự ấy, lật đặt hối Táng-Y-Hản, Không-ngạn-Chu, Bột-dồng Hấp-Lý và Ô-nhân Lang-Quân, bốn viên mãnh tướng ra binh trợ

(1) Ông đặt truyện bị tên nhiều quá hết thể đặt khác nhau được nên nhiều tên trùng nhau lắm.

chiến. Một mình Niêm-đắc-Lực mà mười vị tiểu anh-hùng đánh còn chẳng xê, huống chi lại thêm bốn con cọp dữ ở đất Bắc, thì cứ làm sao cho lại? Mới đánh thêm được năm sáu hiệp, mười viên Tổng tướng đồng hè chạy bay về dinh. Niêm-đắc-Lực cùng bốn tướng kia xua quân rượt nà theo đến tận dinh Tổng, quyết xông đại vào đánh phá. May nhờ lũ Trường-thắng-quân ở trong xô tên đạn vãi ra như mưa bắc, bọn Niêm-đắc-Lực không thể sấn vào được, phải truyền lệnh khua chiêng thâu quân và nội trống thắng trận trở về dinh báo công. Bên dinh Tổng Nhạc-Lôi thấy tướng của mình thua luôn mấy trận lấy làm lo, truyền lệnh cho đầu đó canh phòng nghiêm ngặt, sợ tướng Kim thừa thắng xông dinh bất tử. Đêm ấy Nhạc-Lôi thao thức lo lắng chẳng an giấc điệp. Sáng bửng tung đã thắng trống. Chúng tướng tề tựu đến tham kiến và hầu lệnh. Nhạc-Lôi tỏ ý lo và cùng chúng tướng nghị kế. Gia-các-Cầm nói: — Nguyên-Soái bầy an lòng, hồi hôm nhọn sự bại binh tôi đã chiếm quả coi kỹ việc kiết hung về sau, thấy quả tốt lắm. Và lại tôi xem thiên văn thấy cứu tinh đã ứng, ắt chẳng bao lâu có đại anh-hùng đến giúp ta đi tảo Bắc thành công.

Chúng tướng còn dương thương nghị, chợt thấy quân sĩ chạy vào báo rằng: — Niêm-đắc-Lực lại dẫn binh đến khêu chiến từ sớm mai đến giờ, chưỡi mắng om sòm và đòi xông vào đánh phá dinh trại của ta, đập phẳng như đất bằng.

Nhạc-Lôi ngẫm nghĩ dây lâu mới nói: — Tướng ấy mạnh mẽ phi thường, trong bọn ta chẳng ai đánh lại, chẳng cần chi phải ra quân dặng chác đều thất bại. Bồn-Soái tướng khi nên treo miên-chiến-bài vài ngày: một là chờ cứu tinh đến giúp, hai là đợi ngbị dặng kế rồi sẽ hay.

Ngưu-Cao đứng một bên vùng la lớn lên rằng: — Đừng treo miên-chiến-bài! Xưa kia cha cháu làm tướng, hề cờ ra thì giặc dẹp, giáo chỉ thì thành công, chưa hề thất một trận. Vậy mới đổi bại làm thắng, khôi phục sơn hà nhà Tổng được chớ! Nay tới phiên cháu chường ấn Soái, mới đánh có mấy trận đã thấy thua. Thử một thắng Phiên quèn, sợ nổi gì mà phải treo miên-chiến-bài cho xấu hổ oai danh cha cháu ngày xưa. Đề chú ra bắt nó đem về đây cho cháu coi.

Dứt lời nhẩy phóc lên ngựa dẫn binh xông ra trước trận nạt lớn rằng: — Thắng nào là Niêm-đắc-Lực đâu?

Niêm-đắc-Lực nói: — Mi là ai? Đã biết tên lợi hại của ta, sao còn cả gan dám chường mặt ra đây mà chịu chết?

Nguru-Cao nổi giận nạt rằng: — Mi là đồ vô danh tiểu tốt ở xứ nào mới đến nên chẳng biết ta. Chớ bên dinh mi từ Ngột-Truật cho đến một tên tùy-tướng cũng đều biết Nguru-Cao lão-gia là ta đây. Nay mi biết danh ta rồi, hãy lãnh cặp giã của ta đây mà về địa phủ cho mau.

Và nói và hươi giã đập lia đập lịa. Niêm-đắc-Lực cứ chùy đánh hất cặp song giã ra và đến lại một chùy làm cho hồ-khâu tay Nguru-Cao rách tét, gân cốt búng rũng, mắt đỏ hào quang! Nguru-Cao điên đảo trong lòng, mặt mày tái ngắt, quày ngựa chạy như dông. Mới nói lớn vát với Nhạc-Lôi trước mặt các cháu đó, nay thua hồ người chẳng dám chạy về dinh, cứ nhắm rừng hoang đồng trống chạy riết. Niêm-đắc-Lực thúc lạc-đà chạy rượt theo.

Muốn biết tánh mạng Nguru-Cao ra thế nào, hãy xem hồi sau phân giải.

—*—
HỒI THỨ 76
—*—

*Đánh Tống-tướng, Phò-Phong-Sư dùng phép quĩ,
Phá Đà-Long, Gia-Các-Cầm lập mưu thần.*

Nguru-Cao chạy như dông. Niêm-đắc-Lực đuổi theo sau như gió. Ngựa Nguru-Cao chạy tuy mau hơn lạc-đà của Niêm-đắc-Lực, nhưng sức ngựa chẳng thế nào bền cho bằng lạc-đà. Ngựa chạy hồi lâu đã chán chơn bon, bỏ vó chậm; lạc-đà dẫu mấy ngày cũng cứ chạy một mực. Bởi vậy cho nên Niêm-đắc-Lực đuổi theo càng phúc càng đến gần Nguru-Cao. Trong lúc nguy cấp, Nguru-Cao đã hoản hồn mất vía, quất ngựa chạy như điên, chẳng dám ngó ngoái lại, dè dàu cứu-tinh đã vừa đến tận nơi. Cứu-tinh ấy là ai? Vẫn là một bọn tiểu anh hùng vô-dịch như Quang-Linh, Lục-văn-Long, Phàn-Thành, Nghiêm-Thành-Phương. Số là buổi xưa Quang-Linh theo các vị thúc-thúc quyết báo thù cho Nhạc Thống-Soái và cho nghĩa-huynh là Nhạc-Vân, bị cha con Nhạc-Phi hiển thánh cản lại chẳng cho độ binh qua sông, đại binh phải phân tán, Quang-Linh phải trở về quê. Từ ấy những về sau vẫn buồn bực trong lòng, bực tức bởi hồi dọm đi giết loài gian nịnh mấy phen, nhưng mỗi lần người cậu đều lấy câu: “ *mảnh hồ nan địch quần hồ* ” (1) mà

(1) Một mình cạp mạnh cự cũng chẳng lại một bầy cáo.

khuyên can chẳng cho đi. Quang-Linh túng thế phải ở nhà cấp lương tiền sai gia tướng đi các nơi dò nghe tin tức. Đã trót mấy năm hao tổn chẳng biết bao nhiêu tiền của mà dò chẳng đặng tin chi vui lòng hỡi dạ. Tuy vậy chớ Quan-Linh chẳng mỗi lòng. Ngày kia đương ngồi buồn bực, chợt thấy một tên gia-dinh dò thám miệt Lâm-An về thuật chuyện Cao-Tôn đã thắng-bà, Hiếu-Tôn nổi ngôi giết hết lũ gian nịnh, đại xá trong thiên hạ, triệu cả nhà họ Nhạc về Kinh phong cho Nhị Công-tử Nhạc-Lôi làm Soái đi đánh Bắc, hiện nay đã kéo binh ra Châu-Tiên-Trấn ngăn ngừa Ngột-Truật. Quang-Linh nghe được tin ấy vui mừng chi xiết kể, hối hả sắm sửa hành lý già từ cậu, cấp thanh-long đao nhảy lên ngựa xích-thố đi suốt ngày đêm qua Trương-sa-phủ, Lộ-an-Châu, Kim-môn-trấn rủ bọn Lục-văn-Long, Phàn-Thành (1), Nghiêm-thành-Phương và Địch-Lôi cùng mình ra Châu-Tiên-Trấn giúp Nhạc-Lôi. Ai nấy đều hoan nghinh, cùng nhau vây đoàn bất kể ngày đêm giục vó. Ngày nọ năm vị tiểu anh-hùng đi đã gần tới nơi, chợt thấy Ngưu-Cao chạy như dông, Phiên-tướng ở sau cưỡi lạc-dà rượt nà tới mau như gió. Quang-Linh hươi đao thúc ngựa xích-thố chạy trờ tới kêu lớn rằng: — Lão Tướng-quân, hãy dừng vó lại cho tôi hỏi thăm!

Ngưu-Cao nghe kêu, nhưng mắc lo chạy chết, chẳng dám ngó lại chẳng thấy bọn tiểu anh-hùng, cứ việc cho ngựa sãi riết và nói rằng: — Thằng tướng Kim dữ lắm, nó rượt gần tới kia cả, chẳng thấy sao mà kêu hỏi thăm nỗi gì?

Quang-Linh chạy theo kêu nói rằng: — Ngưu thúc-thúc đừng sợ! Có cháu là Quang-Linh đây, hãy dừng vó lại!

Ngưu-Cao nghe tên người quen vững bụng, gò cương ngó thấy năm người tiểu anh-hùng, trong đó có Lục-văn-Long là một vị "*vô địch tướng quân*", bèn mừng rỡ, tỉnh hồn lại.

Năm vị tiểu anh-hùng dợm nhảy xuống ngựa làm lễ ra mắt. Ngưu-Cao căn lại rằng: — Các cháu chớ thủ lễ làm chi, thằng Phiên đó dữ quá, chú đánh không lại phải chạy chết. Nó rượt gần tới kia, phải đề phòng cho lắm.....!

Niêm-dắc-Lục rượt theo gần tới, ó ré lên vang dầy — Ngưu Nam-Mang! Hãy xuống ngựa chịu trời phúc đi, chạy dâu cho thoát khỏi tay ta!

Ngưu-Cao dả kinh tâm tán đởm, chẳng dám hó hé chi và

(1) Mạnh-bang-Kiệt không về ở bên quê vợ sao mà Phàn-Thành đi lại chẳng thấy va đi?

cũng chẳng dám ngó lại, cứ việc quất ngựa chạy bay. Quang-Linh vội vàng hoành thanh-long đao, lướt tới cản đường Niêm-đắc-Lực và nạt rằng: — Mi là ai mà xấc xược, bức người quá thể đi vậy? Có ông đây sao chưa chịu bớt thói nghênh ngang rùng rú của mi vậy hử?

Niêm-đắc-Lực nổi giận, nạt vang rền như sấm nổ: — Tiểu Nam-Mang! Mi là ai lại cả gan dám cản đường ta?

Quang-Linh nói: — Mi muốn biết, để ta nói cho mà nghe. Ta đây họ Quang tên Linh, dòng giống Nghĩa-dũng Võ-an-Vương đời Hớn. Mi mà gặp tay ta, chớ trông còn mạng.

Niêm-đắc-Lực mắng: — Loài con ranh chớ đánh phách!

Và nói và cứ chùy đập nhau. Quang-Linh múa thanh long đao ngăn đánh. Hai người đánh vù trên ba mươi hiệp. Địch-Lôi thấy Quang-Linh đánh chẳng muốn lại Phiến tướng bèn thúc ngựa a vào cứ chùy đánh tiếp. Niêm-đắc-Lực quả là anh hùng, một mình chấp hai tướng tài như không không, đánh trên mười mấy hiệp chẳng nao núng chút nào, sức lại hăn hái thêm. Phàn-Thành dợm xông ngựa vào tiếp, Lục-văn-Long cản lại và kêu hai người kia mà rằng: — Hai em hãy dừng tay nghĩ mệt, để anh giết nó cho.

Nói dứt lời bay ngựa chạy trờ tới đâm một thương quá mạnh. Niêm-đắc-Lực đỡ chẳng muốn nổi, liền né qua một bên tránh khỏi. Tay bên kia Lục-văn-Long lại đâm qua một thương, trúng nhằm con mắt lạc đà. Lạc-đà oản kinh la rống lên một tiếng gục đầu xuống bị Nghiêm-thành-Phương xán cho một chùy nát óc té quị xuống quãng Niêm-đắc-Lực xa lắc. Phàn-Thành đứng vòng ngoài nhẩy a tới đâm một thương, Niêm-đắc-Lực hồn du Bắc-địa. Quang-Linh cắt lấy thủ cấp buộc vào lưng. Quân-sĩ Phiến kinh hồn hoãn vía, chạy chết tầm đường trở về dinh. Năm viên tiểu anh-hùng chẳng rượt theo. Ngưu-Cao mừng quýnh quày ngựa trở lại cảm ơn mấy cháu rồi dắt hết về đại-doanh vào trướng phục lệnh và thuật chuyện đả xẩy ra cho Nhạc-Lôi nghe. Nhạc-Lôi mừng rỡ vô cùng, vội vàng bước xuống trướng ra đến tận cửa dinh nghinh tiếp năm vị anh hùng vào làm lễ ra mắt và tỏ việc tâm sự cùng nhau. Ai nấy mừng mừng tủi tủi dường thể người ruột thịt cách biệt lâu năm mới gặp nhau. Nhạc-Lôi nhứt diện truyền thiết đại yến ăn mừng sự đắc thắng và sự trùng phùng nhau, nhứt diện thảo sớ sai cụ về trào tâu xin phong quan chức cho năm vị tướng quân. Lại khiến đem thủ-cấp Niêm-đắc-Lực

bêu trước cửa đại dinh làm hiệu lệnh. Nhạc-Lôi khiến đặt hương án, cùng năm vị tiểu anh-hùng kết nghĩa kim-bằng. Diên yển đã dọn xong, cả thấy bọn đại tiểu anh hùng đều ngồi vào ăn uống vui vầy, kể lễ chuyện trò sau xưa với nhau: lúc cười reo hơn hờ, lúc buồn bực ừ ê. Anh em cùng nhau giải bày tâm sự, ăn uống mãi đến canh khuya mới mãng, ai nấy đều hồi lòng khoái dạ, phàn nhau đi nghỉ. Sáng ra Nhạc-Lôi vừa mới thăng trưởng, bỗng thấy thám mã vào cáo cấp rằng: — Quan Thủ-Bị ở Hà-giang phủ giải ba ngàn học lương qua đây, xảy bị tướng của Ngột-Truật là Vưu-khả-Vinh chặn đường quyết cướp lương thực ấy. Xin Nguyên-Soái sai đại-tướng đi cứu ứng cho gấp.

Nhạc-Lôi hỏi: — Cứu quân lương nặng thì công lao chẳng phải nhỏ. Liệt-vị tướng quân có ai dám đi chăng?

Nguru-Cao nhảy phóc ra nói: — Việc trọng hệ như vậy các cháu đi sao xong, để chú chịu khó đi cho.

Nhạc-Lôi nói: — Lương thảo là mạng sống của ba quân, thúc-phụ có đi xin phải hết lòng cần thận.

Nguru-Cao nói: — Chú đã biết rồi, cháu không cần phải lo đến, để mặt chú làm sao đem lương về được thì thôi.

Nhạc-Lôi truyền lệnh cho quan Chánh-ty điếm ba ngàn quân tráng giao cho Nguru Lão-tướng-quân. Nguru-Cao thót lên ngựa hươi giản dẫu binh chạy bay. Chưa đầy hai mươi dặm đường bỗng thấy Hà-giang phủ Thủ-Bị là Tôn-Lang bị tướng Kim là Vưu-khả-Vinh ví đánh tới bờ, thế đã nguy cấp. Nguru-Cao xông riết vào hét vang rền: — Giống giã-mang kia! Chớ khá làm hồn. Sao mi cả gan dám đón tướng đoạt lương của ta? Có giỏi hãy đoạt cặp giản đây nè!

Vưu-khả-Vinh nghe tiếng nạt vang rền vừa ngó lại thì vừa thấy song giản của Nguru-Cao đánh bồ tới rất nên lợi hại, vội vàng cử đao rước đánh. Mới giao phong chưa đầy ba hiệp, chẳng hiểu vì ý gì tướng Phiên bỏ chạy dài. Nguru-Cao thúc ngựa đuổi nà theo và nói rằng: — Ta đổ mi chạy đâu cho thoát! Lương thảo của ta mi đã để lại, cái đầu của mi cũng phải để lại đây cho ta đem về phục lệnh luôn thể.

Tôn-Lang thừa lúc Nguru-Cao rượt tướng giặc, thôi thúc quân-sĩ đẩy xe lương thực chạy tuốt đến đại-doanh. Trong lúc ấy Nguru-Cao rượt Phiên tướng trên ba mươi dặm đường, tướng giặc vừa băng qua bờ núi thì vừa mất chẳng thấy đâu nữa hết. Nguru-Cao đứng đứng ngó kiếm giáo giặc, chợt nghe trên đỉnh núi có tiếng kêu tên mình. Nguru-Cao ngó

lên thấy một ông đạo sĩ, nhìn kỹ lại mới biết là thầy của mình, hối hả nhảy xuống ngựa quì lạy và hỏi : — Chẳng hay sư-phụ ở đâu đến đây, có việc chi dạy bảo con ?

Bào-Phương Lão-Tổ nói : — Tên tướng giặc kia số chưa chết, con phải để cho nó chạy bình an. Con của con sẽ bị nạn, thầy cho con viên linh-đơn này đem về cứu nó. Tán nhỏ cho uống phân nửa, còn phân nửa thoa nơi chỗ bị thương. Hà-Phụng cũng lâm nạn, thầy cho thêm một viên đem về cứu mạng nó. Từ này về sau con ra trận gặp yêu đạo dùng tà thuật thì cứ lấy mũi xuyên-vân-tiền liên lên là phá đặng.

Ngưu-Cao nghe một luồng gió thổi ào, ngược mặt ngó lên thì thầy đã biến đâu mất bao giờ, bèn lạy tạ thỉnh không rồi lên ngựa cho đi từ từ về dinh.

Nói về quân-sĩ của Niêm-đắc-Lực chạy về dinh tuốt vô Ngưu-bì-trương cáo báo. Ngột-Truật cả kinh, buồn bực lo sợ bồi hồi, thang rằng : — Dè đâu bọn tiểu Nam-Mang này còn lợi hại hơn hơn lũ lão Nam-Mang khi xưa bội phần! Thế này làm sao mà thâu đoạt Trung-Nguyên cho đặng!....

Đương than vắn, chợt thấy quân-sĩ vào bẩm rằng : — Muôn tâu Lang-Chúa, Quốc-sư Phỗ-Phong mới qua đến.

Ngột-Truật tỏ vẻ hân hoan, hỏi Quốc-sư cùng chúng tướng ra thỉnh vào. Quốc-sư Phỗ-Phong vừa bước vô Ngột-Truật lật đật bước xuống nghinh tiếp. Hai đảng làm lễ ra mắt nhau vừa xong, Phỗ-Phong hỏi : — Chẳng hay Lang-Chúa giao binh với bọn Nam-Mang thắng bại thế nào ?

Ngột-Truật đáp rằng : — Tôi đương ngồi rầu lo về nỗi ấy, kể Quốc-sư qua đến. Chẳng giấu chi Quốc-sư, bọn tiểu Nam-Mang ngày nay sao lại lợi hại hơn bọn lão Nam-Mang khi xưa mười phần! Đã giao binh trên mười mấy trận, chỉ được có hai trận đắc-thắng gọi-là, còn kỳ dư là đại bại, hao hết mười viên thượng tướng và vô số quân-sĩ. Vì đó mà tôi lo lắng bồi hồi chưa biết tính làm sao.

Phỗ-Phong nói : — Xin Lang-Chúa an lòng. Ngày mai bản đạo sẽ ra trận dùng phép thần thông, bắt lũ tiểu Nam-Mang ấy về đây cho Lang-Chúa giải muộ.

Ngột-Truật nói : — Được như lời là hồng phước của ta đó.

Nói rồi hỏi quân-sĩ thiết đại yến thết đãi. Phỗ-Phong lấy làm đắc chí ăn uống say vui. Đêm ấy Quốc-sư nghỉ tại đại-doanh. Vừa tảng sáng ngày sau Phỗ-Phong chẳng đem binh mã theo, một mình cấp thoàn trượng nhảy lên ngựa chạy bay đến trước dinh Tống khêu chiến. Quân canh chạy vào

trường cáo báo rằng : — Có một người đạo-sĩ, chẳng dẫn quân-sĩ chi rảo, một mình cỡi ngựa đến trước dinh kêu chiến.

Nhạc-Lôi hỏi : — Có ai dám ra bắt lão thầy chùa đó chẳng ?

Ngưu-Thông và Hà-Phùng nhảy ra một lượt xin đi. Nhạc-Lôi y lời cho đi và dặn rằng : — Trong sự bành binh tối kỵ hai hạng người ; thầy chùa là một, đờn bà con gái là hai. Ấy vì bọn ấy ra trận phần nhiều hay dùng tà-thuật. Xin nhị vị tướng-quân phải hết lòng cẩn thận mới xong.

Dặn rồi lại kêu Thang-Anh, Kiết-thành-Phương và Dur-Lôi khiến đi theo lượt trận tùy cơ tiếp ứng. Năm tướng dắt lính lên ngựa dẫn binh ra dinh. Vừa đến nơi thấy một người đạo-sĩ đầu trọc lóc, mình bận áo vải vá nhiều nơi, tay cầm thiết thoàn trượng, chơn đạp ngựa ô. Rõ ràng là một tay lợi hại chẳng khác chi Dương Ngũ-Lang ở Ngũ-đài-sơn, giống tương tợ Lô-trí-Thâm nơi Lương-sơn-Bạt lúc nọ. Ngưu-Thông tánh nóng nảy, nhảy vọt tới hét vang rầm : Thằng trọc kia ! Khá bày tên khai họ ra mà chịu chết, chớ ngọn đao của ta chẳng hề chém đồ vô danh tiểu tốt.

— Phật gia đây là Đại Kim-quốc Quốc-sự tên Phỗ-Phong.

Ngưu-Thông nói : — Ồi cồ-phong, thời văn gì lẩn xẩn cho rộn. Thằng trọc thì kêu thằng trọc cho xong. Hãy đem đầu trọc mi lại đây cho ta phúp cho rồi.

Phỗ-Phong nghe Ngưu-Thông cười cợt ăn nói thô lỗ cả giận mắng rằng : — Loài Mang-tử-con sao quá vô lễ, để ta đánh mi ít gậy cho mi biết chừng.

Nói rồi hươi thiết-thoàn-trượng đập lia. Ngưu-Thông cứ dao dờ đánh. Hai tướng đánh nhau được lối ba chục hiệp, Phỗ-Phong liệu thế chống ngăn chẳng nổi, nghĩ thầm rằng : — Nếu ta chẳng sớm ra tay, ắt phải bị hại.

Nghĩ rồi giả đờ nói gạt rằng : — Phật gia chịu sút hảo hơn đó, hãy để cho Phật-gia lui về, chớ khá rượt theo.

Ngưu-Thông đắc chí nạt rằng : — Nếu mi muốn về Tây-Phương Phật thì hãy để cái sọ dứa lại đây cho ta.

Phỗ-Phong ngoái đầu ngó thấy Ngưu-Thông rượt riết theo gần tới, thò tay vào dải da beo, lấy ra một cục đá lớn bằng chén mắt trâu tên là “ *Hỗn-ngươn-Châu*, ” liệng lên trên không và nói với Ngưu-Thông rằng : — Này Mang-tử-con, hãy coi bửu bối của ta đây !

Ngưu-Thông ngó lên thấy một cục đá đảo liệng trên không, bèn nói : — Thằng sãi mồm này khéo điều thì thôi. Thứ một cục đá quèn mà dám gạt ta rằng bửu bối ! . . .

Nói đến đó chợt thấy cục đá vùng sa ngay đầu. Nguru-Thông cả kinh né qua một bên. Cục đá ấy rớt trúng nhằm vai trái, làm cho Nguru-Thông rơi xuống ngựa. Phồ-Phong thâu bửu bối lại và lướt tới toan lấy đầu Nguru-Thông, bỗng đầu chúng tướng theo vừa kịp. Hà-Phụng xông tới đón Phồ-Phong đánh chặn lại, đề cho chúng tướng cứu Nguru-Thông. Phồ-Phong đánh với Hà-Phụng chưa đầy mười hiệp đã đuối sức, phải lấy "*Hồn-ngươn-Châu*" ra dôi lên trời. Hà-Phụng biết là món tà thuật độc ác, vội vàng quày ngựa chạy đông. Nào dè cục hồn-ngươn-châu là phép yêu, biết rượt theo đánh trúng vào lưng làm cho Hà-Phụng té nhào xuống ngựa. Phồ-Phong lướt tới muốn xuống ngựa lấy thủ cấp, bị quân sĩ cản lại la ré om sòm. Bọn Thang-Anh, Dư-Lôi, Kiết-thành-Lương cả kinh bay ngựa đến vây đánh Phồ-Phong, quân sĩ cứu dặng Hà-Phụng đem về dinh. Phồ-Phong liệu thế đánh không xê ba tướng lại lấy hồn-ngươn-châu ra tính trước. Ba viên Tổng tướng liếc thấy hồi hã quày ngựa chạy bay về dinh. Trong lúc chạy sãn, con ngựa của Kiết-thành-Lương sa đề quăng chũ té nhào dưới đất. Bọn trường thắng-quân quày đầu lại xô tên đạn ra như mưa bất, quân giặc chẳng dám xông tới. Kiết-thành-Lương có giờ ngày chời dậy chạy bộ về dinh bình yên vô sự. Phồ-Phong thấy tên đạn bắn ra già quá phải khiến khua chiêng thâu quân. Về đến dinh Ngột-Truật bồn thân ra rước vào trường khen ngợi khôn cùng và nói rằng ;

— Nhờ tài lực của Quốc-Sur mới thiết thắng chúng nó một phen. Bữa nay Quốc-Sur lao tâm nhọc sức, cần phải ăn uống bồi bổ mới dặng, xin mời Quốc-sur dự tiệc cùng tôi dặng đàm đạo chơi luôn thể. Quân bây hã thiết đại yến cho mau !

Chẳng bao lâu tiệc đã dọn lên, Ngột-Truật cùng Phồ-Phong ngồi lại ăn uống vui cười. Rượu vừa ngà ngà say, Phồ-Phong trở lòng tự kiêu khua môi như vậy : — Chẳng phải tôi dám khoe khoang lỗ miệng, chớ lữ Mang-tử-con ấy tôi coi như cá trong rọ, muốn bắt ngày nào cũng được. Đề tôi làm cho bọn nó xũng vững, phải lui binh để đường cho Lang-Chúa tấn vào Trung-Nguyên cho Lang-chúa coi !

Ngột-Truật tỏ vẻ băn hoang, cùng nhau ăn uống đến canh khuya. Phồ-Phong say nèm, phải ở lại dinh Ngột-Truật mà nghỉ. Trong lúc ấy bên dinh Tổng lấy làm xôn xao lo buồn chẳng xiết kể. Chúng tướng bại trận, đem sự lợi hại của lão thầy chùa Phồ-Phong thuật lại cho Nhạc-Lôi và anh em

nghe. Nguru-Thông mê mang lẫn lộn rên la vang rên, còn Hà-Phụng nằm thim thip dường như chết. Ai nấy đều bối rối, chẳng biết phương chi cứu mạng hai tướng ấy. Nhạc-Lôi bồi hồi buồn bực nhiều nỗi. Đương lúc buồn nghiêng dường như tâm can tỳ phế chi đều bị xoay bị dần, chợt thấy quân sĩ chạy vào báo; — Nguru-Lão tướng quân đã về gần tới.

Nhạc-Lôi có ý mừng, hối quân chạy ra đón thỉnh vào cho mau. Một chấp Nguru-Cao khều khào ngắt ngựa ở ngoài bước vào. Nhạc-Lôi đứng dậy tiếp rước mời ngồi và nói rằng: — Cháu mừng cho thúc phụ đã lập được công cả, nhưng buồn vì nỗi bữa nay Nguru-ca của cháu ra trận bị thằng yêu-lãng bên giặc nó dùng tà thuật mà đánh lên. Bệnh thể cực kỳ trầm trọng, cháu chẳng biết phương chi cứu chữa nên lấy làm bối rối trong lòng. Xin chú hãy đi vào sau dinh mà thăm Nguru-ca cháu một chút.

Nói rồi rung rung nước. Nguru-Cao nói: — Không hề gì, cháu chớ lo. Số mạng tại Trời, để chú vào coi ra thế nào?

Ra sau dinh chính thấy Nguru-Thông đương lẫn lộn rên siết, còn Hà-Phụng nằm xuôi cò dường như người đã hết sống. Bọn tiểu anh-hùng xúm xít bên giường xằng vằng xéo véo, kẽ khóc người kêu, kẽ thoa dầu người rờ rẫm. Thật là bệnh trầm trọng, chín phần chết một phần sống. Nguru-Cao kêu quân biểu đi lấy nước sôi đem đến cho mau. Quân sĩ chạy quay đem nước sôi lên trong nháy mắt. Nguru-Cao lấy hai cái chén uống trà, bỏ vào mỗi cái một viên linh-đơn tán nhỏ ra và đổ nước sôi vô hòa, đoạn cho mỗi người bệnh uống nửa chén. Còn nửa chén thoa chỗ bị thương tích. Trong đây phút Nguru-Thông hết rên la, đứng dậy nhẩy nhót như thường. Hà-Phụng bị bệnh nặng hơn tịch sau. Vừa mở mắt ra thấy Nguru-Cao ngồi một bên thoa thuốc cho mình, lồm cồm ngồi dậy lạy tạ ơn. Bọn tiểu anh-hùng đều mừng rỡ vui cười, khen Nguru thúc-thúc có linh-dược rất quý. Nguru-Cao dẫn hai tướng bị bệnh ra trước trường ra mắt Nguyên-Soái. Nhạc-Lôi cả mừng và lấy làm lạ, hỏi thăm cách chữa bệnh làm sao mà hay dữ vậy. Nguru-Cao thuật chuyện rượt giặc gặp Bào-Phương Lão-Tổ cho thuốc tiên. Nhạc-Lôi cảm kích vô cùng vái lạy thỉnh không mà cảm ơn Trời đất thánh thần che chở. Nguru-Thông và Hà-Phụng cũng lạy tạ không mà tạ ơn Lão-Tổ, rồi đứng dậy trọn mắt nghiêng rằng nói rằng: — Nhờ ơn tiên-ông cứu tử, nay đã lành mạnh như thường. Mai đây anh em

tôi quyết bắt cho đặng thẳng sải mồm ấy mà trả thù.

Nhạc-Lôi can rằng: — Nhị-vị tướng-quân nhọc nhằn cùng nhà nước đã nhiều, phải tạm nghỉ đôi ba ngày cho khỏe sể hay. Còn lão yêu-tăng có tà thuật lợi hại khó lường, phải treo miến-chiến-bài, dặng lo kể rồi sể ra binh.

Nguru-Cao nói lớn lên rằng: — Từ ngày chú theo dưới trướng cha cháu chinh chiến đến nay đã trên mười mấy hai mươi năm, đánh Đông dẹp Bắc, quân Kim-Phiên đã vỡ mặt mà chưa hề thấy cha cháu treo miến-chiến-bài bao giờ! Nay đến phiên các cháu chú coi sao hề có rụt rịt đều chi thì đã lo treo miến-chiến-bài. Vậy mà đeo trướng ấn làm chi cho hồ danh quan tướng nữa! Đừng treo miến-chiến-bài gì hết. Mai này các cháu cứ việc ra quân, có chú theo lược trận. Chú dám bảo lãnh sự thắng trận cho. Thẳng sải trọc gặp tay chú ắt chẳng sống dặng lâu!

Nhạc-Lôi nói: — Thưa chú bữa nay đã khuya, để mai thương nghị lại rồi sể hay.

Sáng bữa sau trời vừa mới bình minh Nhạc-Lôi thẳng trướng, chưa kịp thương nghị chi, chợt thấy quân-sĩ chạy vào báo rằng: — Lão thầy chùa Phiên lại đến thách đánh.

Nguru-Thông và Hà-Phụng cảm giận sứt sùi, hăm hở bước ra xin đi. Nhạc-Lôi dự dự ý chẳng muốn cho hai tướng ấy ra binh. Gia-các-Cầm bước ra bẫm rằng: — Xin Nguyên-Soái an lòng để cho hai tướng ra ngựa, nhưng phải thỉnh Nguru thúc-thúc đi theo lược trận mới là khỏi lo.

Nhạc-Lôi y lời, khiến năm tướng hôm qua ra dinh và dặn dò rằng: — Năm vị tướng quân phải nhớ rằng Phiên tăng có tà thuật, phải cần thận cho lắm. Cháu xin Nguru thúc-phụ chịu phiên đi theo yểm trận thì cháu mới bớt lo.

Năm tướng vung lệnh kéo binh xông ra trận. Nguru-Cao theo sau lược trận. Nguru-Thông thấy Phồ-Phong vùng hét vang rền, vỗ ngựa hươi đao chạy tới chém nhau. Hà-Phụng cũng lướt tới điểm mặt Phồ-Phong mắng rằng: — Loài yêu đạo trọc đầu kia! Mi chẳng phải là quân tử mới dùng tà thuật đánh lén ta. Bữa nay đổ mi chạy đâu cho khỏi tay ta!

Mãng đoạn cử động song tiên đánh đập tưng bừng bất kể là đâu. Thang-Anh, Dur-Lôi và Kiết-thành-Lương đã giận sẵn, đều hươi binh khí áp vào một lượt vây đánh tứ mở. Phồ-Phong liệu thế đỡ ngầu chẳng nổi, hối hã lấy hồn-nguơn-châu quăng lên và hô lớn rằng: — Bầy Mang-tử con! Hãy coi phép màu của Phật gia đây!

Năm tướng Tống liếc thấy cả kinh linh quỳnh dương giơn

giác dợm chạy. Nguru-Cao lược trận thấy Phiên tăng vừa quăng cái chì lên thì vừa sanh ra một lần hắc khí bay liệng trên không, biết rằng tà thuật của loài yêu đạo, bèn nói rằng : — Phải rồi ! Ấy là tà thuật của thằng trọc đó, để ta liệng mũi tên phép lên mà phá liền mới xong.

Và nói và lấy xuyên-vân-tiên quăng lên. Bỗng nhiên vầng hắc khí tán mất, một cục đá bằng cái chén mắt trâu rơi xuống đất trước đầu ngựa Nguru-Thông. Cậu ta nhảy a xuống lượm cục hồn-ngươn-châu, thót lên ngựa kêu Phỗ-Phong mà rằng : — Thằng trọc kia ! Hãy coi bửu bối ta đây !

Nói rồi cũng bắt chước quăng lên trên không. Dè đâu bửu bối ấy đã bị mũi xuyên-vân-tiên đâm lũng hết linh. Phỗ-Phong vói tay ngoắt thâu lại cầm trong tay vừa muốn liệng lên nữa, xẩy bị Dur-Lôi xuất kỳ bất ý lẹ tay nháy vọt tới thích cho một thương trúng nhằm vai, yêu đạo té nhào xuống ngựa. Nguru-Thông lướt tới nhắm ngay đầu chém một đao quá mạnh, chẳng ngờ Phỗ-Phong hóa ra một đạo kim quang xẹt đi mất, trợn đao đi luôn xuống đất làm cho Nguru-Thông trật yên nhũn đầu té nhào. Nguru-Thông lồm cồm ngồi dậy kiểm quanh ngó quanh chẳng thấy yêu đạo, phải truyền quân khua trống thẳng trận về dinh phục lệnh. Trong khi ấy Phỗ-Phong biến ra đạo kim-quang trốn khỏi về dinh lấy linh đơn ra uống và thoa xức chỗ bị thương, phút chốc đã hết đau và lành mạnh như thường. Phỗ-Phong chững mới vào trưng ra mắt Ngột-Truật mà rằng : — Tôi đương đánh với lũ Mang-tử-con bị một thằng Nam-Mang già lên phá phép bửu châu của tôi nên tôi phải chạy về đây.

Ngột-Truật than rằng : — Nếu thất bại luôn mãi vậy thì chừng nào mới thâu được giang-sơn nhà Tống ?

Phỗ-Phong nói : — Xin Lang-Chúa khoan tâm. Tôi hồi còn bửu bối khác. Đêm nay tôi sẽ giết tận tuyệt lũ Nam-Mang ấy, trước cho Lang-Chúa vui lòng, sau rửa hờn riêng.

Ngột-Truật nói : — Bọn tiểu Nam-Mang này lung lặn dữ tợn quá, Quốc-sư làm thế nào mà giết sạch bọn nó cho dặng ?

Phỗ-Phong nói ; — Thuở tôi còn đi tu, thầy tôi có cho một vật quý báu trên đời, dầu mấy trăm muôn binh cũng giết sạch ráo một đêm dặng. Bửu-bối ấy là năm ngàn bốn trăm lẻ tám con Đà-Long thâu hết vào trong hồ lô đây. Hễ niệm đời ba câu chơn ngôn, mỗi con trở ra to lớn thành thình dài hơn mấy trượng. Loại đà-long ưa ăn tinh huyết và xương thịt người. Đề đêm nay tôi làm phép thả cho nó

bay quá dinh Tống ăn bầy Mang-tử-con và hai mươi mấy muôn binh của nó đặng trả thù kia. Chững Lang-Chúa sẽ vào lấy Trung-Nguyên, không còn ai ngăn cản chi nữa.

Ngột-Truật đời buồn làm vui, an ủi Phỗ-Phong biểu phải rán hết sức với nước nhà rồi truyền lệnh thiết đại yến. Hai người ăn uống đến chiều tối. Phỗ-Phong từ giả Ngột-Truật về tư dinh làm phép. Đến nơi đặt bàn hương án, đốt nhan đèn qui xuống vái lạy một chập, đoạn lấy hồ lô để trên hương án, miệng đọc thần chú thầm thì, tay giở nắp hồ lô và hô lên: “*Ra cho mau!*” — Bỗng thấy trong hồ lô bay ra một bầy đà-long nhỏ xiu như cây kim, xông thẳng lên trên không. Thoạt nhiên mỗi con hóa ra dài lớn thình thình có trên mấy trượng, mắt sáng ngời như ngọn đèn to, miệng đỏ lòm chẳng khác chấu huyết lớn, răng sắc lẹm tợ mấy mươi ngọn đao bén. Phút chốc thấy trên trời mù mịt xao xiểng tinh những là đà long, bay qua liệng lại xem ra rất nên ghê ghớm, binh tướng phiên thấy đều kinh hồn hoãn vía. Phỗ-Phong miệng niệm thần chú, tay cầm gương linh chỉ qua dinh trại Tống và hô lên: “*Qua cho mau!*” — Kia cả bầy đà-long đương đảo liệng trên không vùng day đầu bay qua dinh Tống. Quân-Tống đương canh phòng thấy trên nửa lừng trời sáng lòa như muôn vàn cái đèn tổ rạng, muôn đạo kim-quang nhấp-nháng từ từ bay qua hướng Nam, bèn nói với nhau rằng: — Chẳng biết có phai là quân Phiên qua cướp dinh trại ta đó chẳng?

Một tên đội trưởng kia nói: — Phải cùng chẳng phải bọn bây biết đâu mà bần. Thấy lạ thì phải cáo báo cho mau.

Quân-sĩ hối hả chạy vào trưởng cáo cấp rằng: — Tôi thấy nửa lừng trời đèn lửa vô số, hào quang nhấp nháng, bay từ từ thẳng qua dinh trại ta. Tôi chẳng biết lành dữ thế nào, phải vào cáo báo cho Nguyên-Soái rõ.

Gia-các-Cầm vội vàng chạy ra ngó xem vùng la lớn lên rằng: — Đại nguy! Đại nguy! Chúng tướng thấy đều phải lên ngựa chạy cho mau. Ba quân phải tức tốc nhổ trại theo sau; trại-sau xoay lại làm tiền đội, trại trước làm hậu đội, chạy lui lại cho mau mà lánh nạn!

Chúng tướng thấy lên ngựa chạy đông. Ba quân hối hả nhổ trại kéo nhau chạy sãng. Mới chạy được vài dặm bỗng nghe đạo binh sau khóc la rền rĩ. Ấy là đà-long đã bay đến bắt đạo hậu quân mà ăn: nhai xương hút máu nghe chùn chụt rôm rộp! Mỗi con đà-long tấp một cái hết nửa người,

táp nghe bầm bập. Quân Tống thất kinh hồn vía chạy bò la bò lết, xô đẩy vầy xéo nhau dành đường mà chạy mù trên năm sáu mươi dặm, trời hừng sáng cũng còn cầm đầu chạy riết. Phỗ-Phong thấy đà-long đã ăn binh Tống trọn đêm bèn niệm thần chú kêu về nhốt vào hồ lô. Tướng Tống ngánh mặt lại hết thấy đà-long mới tỉnh hồn, kêu quân-sĩ biểu ngừng lại, truyền che tạm trại. Lo việc cơm nước xong, diêm binh lại thì đã mất trên một muôn tám ngàn người. Lớp bị đà-long ăn, lớp bị đập nhau mà chết dọc đường. Nguru-Cao lấy làm sợ sệt hỏi Gia-các-Cầm rằng : — Giống thú chi mà dữ tợn ghê gớm quá vậy cháu ?

Gia-các-Cầm nói : — Ấy là loài yêu quái tên gọi đà-long, nó thích ăn thịt sống máu tươi của người ta. Tôi chẳng dè Phỗ-Phong có đà-long mà phòng bị trước. Để tôi dùng một kế mọn phá trận ấy, ắt Phỗ-Phong phải bó tay.

Dứt lời chọn năm ngàn quân-sĩ khiến đem cuốc xuống mai và trở lại phía trước dinh củ chùng vài dặm đào một cái hầm bề ngang một trượng rưỡi, bề dài hai mươi trượng, bề sâu một trượng rưỡi. Dặn phải gia công làm cho tới xế chiều phải rồi, chớ nên bê trễ. Khiến ba ngàn quân-sĩ mặc đồ xám, đem hỏa tiễn theo cho nhiều đến gần chỗ cái hầm ấy mai phục cho khéo, chờ nghe hiệu pháo nổ thì bắn hỏa tiễn nhào xung quanh miệng hầm. Lại truyền lệnh cho ba quân kéo về chỗ cũ sấm củi khô cùng đồ bồi cho thật nhiều, và chứa sẵn máu heo huyết chó, chờ khi hiệu dụng. Trời vừa xế qua đại binh kéo về gần đến chỗ củ, xây thấy quân đào hầm trở về phục lệnh. Gia-các-Cầm vội vàng khiến quân-sĩ tức tốc đem hỏa-lôi phục trí sẵn dày dày dưới hầm cùng xung quanh miệng hầm, lấy củi khô cùng đồ bồi rải từng lớp phía trên. Rải một lớp củi và bồi lại rải một lớp hỏa dược hỏa pháo. Rải như vậy chín mười lớp. Đoạn đem huyết heo máu chó rải xuống dưới hầm. Gia-các-Cầm truyền lệnh cho ba quân an dinh lập trại nơi chỗ củ, phô trương cờ xí gươm giáo cho thật nhiều. Khi đầu dấy đều an bài thì đã nửa chiều.

Lúc ấy bèn dinh Kim, Quốc-sư Phỗ-Phong cho người đi dò thám biết dinh Tống vẫn còn y nguyên, lại càng mời mẽ hùng tráng hơn xưa thì lấy làm lạ, quyết sai bày đà-long đi ăn binh tướng Tống một đêm nữa. Đêm ấy vừa dỏ đèn Phỗ-Phong đặt bàn hương án vái lạy niệm chú, giở nắp hồ-lô sai bày đà-long qua dinh Tống, đoạ cõi ngựa theo sau mà coi chừng. Bầy đà-long bay qua dinh Tống vừa đến

ngang chò hầm, người mũi huyết heo huyết chó vôi vàng đập xuống uống huyết. Gia-các-Cấm ần núp trước dinh xem thấy rõ ràng, lật dật nổi hiệu pháo lên. Ba ngàn quân cung nổ mai phục gần đó xô hỏa tiễn ra một lượt. Trong dây phút hỏa pháo hỏa dược bắt cháy qua đồ bồi và củi khô, ngọn lửa lên cao ngất trời, hỏa lôi phục cháy ngòi nổ lên đùng đùng, khói tỏa mờ trời mịt đất. Bầy đà-long bị lửa muốn bay thoát lên, nhưng bị huyết heo máu chó như ướ, bay lên chẳng nổi. Bao nhiêu thần chú của Phồ-Phong thâu về cũng chẳng linh nghiệm, bầy đà-long bị cháy chết rụi dưới hầm. Phồ-Phong nóng lòng giục ngựa chạy trở tới trước, miệng đọc thần chú vang rền, bị ba bốn mũi tên bay lạc trúng nhằm mình hoản kinh hồn vía, chạy đông về dinh nhờ tên ra và lấy thuốc linh dược thoa xức, một chập lành mạnh như thường. Phồ-Phong ngồi buồn bực ngẫm nghĩ rằng: — Đà-long đã bị cháy rụi, bây giờ hết phép biết liệu làm sao? Nếu ra mắt Ngột-Truật biết phương chi mà lui binh Tống? Chi bằng lên về núi luyện phép khác, sau sẽ xuống báo cừu mới xong.

Ngẫm nghĩ dây lâu chờ đến canh khuya lên Ngột-Truật suốt đêm đặng vân trốn về núi.

Muốn biết việc sau ra thế nào, hãy xem hồi sau phân giải.

—*—
HỒI THỨ 77
—*—

*Sơn-sư-Đà đóng binh ngăn Giới-Sơn,
Dương-kế-Châu trở tài giết Kim-tướng.*

Sáng bữa sau quân-sĩ trong dinh Kim bay đặng việc Phồ-Phong bại trận trốn về núi, hối hả chạy vào Ngưu-bi-trương cáo báo. Ngột-Truật thất sắc tháo mồ hôi hột, bồi hồi lo sợ khôn cùng, vội vả thảo hồn-chương, sai quan bắt ngựa truy-phong đem về hồn-quốc viện thêm binh.

Nói về bên dinh Tống thấy đà-long chết rụi, ai nấy đều an lòng vững dạ đêm ấy ngủ vui đặng bồi bổ sự mệt nhọc. Sáng ra Nhạc-Lôi thăng trướng định phá dinh Kim, huyết chiến một trận đặng đuổi Ngột-Truật ra khỏi nước, nên ra lệnh khiển tướng như sau này: Quang-Linh và Ngưu-Thông lãnh ba ngàn binh mã đi đội thứ nhất; Lục-văn-Long và Phàn-Thành điếm ba ngàn đi đội thứ nhì; năm viên lão

tướng-quân là Kiết-Thanh, Lương-Hung, Triệu-Vân, Châu-Thanh và Nguru-Cao dẫn ba ngàn quân-sĩ đi đội thứ ba ; Nghiêm-thành-Phương và Ngũ-Liên cũng dẫn bấy nhiêu binh mã làm tả đội ; Kiết-thành-Lương và Dur-Lôi làm hữu đội. Còn Nhạc-Lôi thống lãnh ba quân chúng tướng làm đại đội đi theo kế đó tiếp ứng. Binh mã sắp đặt chỉnh tề, đội nào tướng nấy, phát ba tiếng pháo rầm rập nhắm dinh Kim chấy tới. Ngột-Truật hay được tin ấy vội vàng dẫn hết bọn đại tiều Nguyên-Soái cùng chúng Bình-Chương ra dinh nghinh chiến. Hai bên gặp nhau áp lại đánh nhau, chớ chẳng đợi hỏi tên kẻ họ chi ráo. Binh mã Ngột-Truật tuy nhiều trên bằng hai quân sĩ Tống, nhưng bị tình linh quá chẳng sắp đặt thứ tự cho kịp, sự tiếp ứng nhau chẳng đặng liên lạc, tấn thối chẳng đặng sắc sảo, mới xáp trận chưa đầy mấy hồi đã núng thế. Rủi lại gặp một bọn tiều hung-tần đánh giết chẳng kể là chi, đụng người ngựa chi cũng giết nhau, gặp binh tướng chi cũng chém phứa. Mấy mươi tòa dinh trại Phiên thành ra một chỗ đại chiến-trường, bụi cát bay mịt mù trời đất, sát khí mơ màng, tiếng la tiếng hét ầm ỹ, tiếng đồng tiếng sắt của mấy muôn binh khí khắc nhau lắc cắc lôm côm rầm rập, tiếng khóc than rên siết của quân bị thương bị bịnh rên la in ỏi. Nhưng mà tiếng rên la than khóc vừa oé lên thì vừa nín biệt dường như bị ai chặn họng. Ấy vì những người bị thương tích vừa té xuống vừa la lối rên siết thì vừa bị mấy chục muôn chơn người ngựa đạp chết liền, ít kẻ thoát khỏi dặng ! Binh tướng Phiên giữ quanh dinh trại một cách kịch liệt đáng khen. Chết người này người khác bước lấp vào đánh chống trả làm cho nhiều khi binh tướng Tống phải thối lùi. Một lát sấn tới một lát thối lui, hai bên quân sĩ chết như rạ. Mặt trận giữ khít rịt, tranh nhau từ tấc đất, thỉnh thoãn bên này bị một viên đại anh-hùng đánh phủng vào, thỉnh thoãn bên kia bị một vị đại-tướng quân giết tới bời. Nhưng hề vị tướng đi qua rồi thì mặt trận liền khít lại. Năm chục muôn binh của Ngột-Truật bị thất thế-lúng túng không đường day trở tới lui, ghe phen gần đổ, nhờ Ngột-Truật cùng chúng tướng hết sức hò hét giục lòng nóng chí, mới cầm cự được lâu. Bọn tiều anh-hùng bên Tống đều là tay khí lực còn đang hăng hái, đánh phứa vào chẳng biết kẻ cái chết là chi. Đòi cơn thúc quân ào tới dường như mấy mươi lượng sóng thần tràn vào một lượt, làm cho quân sĩ Phiên chơi với chẳng biết đâu mà đỡ mà

đánh. Đến xế qua Ngột-Truật và bọn tướng còn sống sót rần sức giục lòng cầm binh dừng cho đỡ, nhưng không thể nào được! Lòng quân đã chột, đại binh đã loạn, ngàn cầm thế nào cho nổi! Ngột-Truật cùng chúng tướng liệu thế không xong cũng chạy theo quân sĩ. Con ấy là con hao binh nhiều cho Ngột-Truật, nhiều hơn khi đương giáp trận, là vì quân sĩ đã loạn, mạnh ai nấy chạy: lớp đạp lẫn nhau mà chết, lớp bị binh Tống thừa thắng vừa giết. Hỡi ơi! Năm chục muôn quân sĩ bị một trận ấy hao hớt quá nữa. Nhạc-Lôi truyền lệnh cho chúng tướng xua binh rượt theo, rượt riết mấy ngày, bao nhiêu ãi của nước nhà đều thâu lại được. Rượt đến ãi giáp giới Kim-quốc thì Ngột-Truật đã chạy dặng xa, chẳng thấy tâm dạng chi ráo. Nhạc-Lôi khiến đồn binh lại đó, lo an dinh hạ trại nghỉ ngơi, chỉnh đốn binh mã, chờ lương thảo đến đầy đủ sẽ đánh rốc qua Huỳnh-Long-Phủ bắt Ngột-Truật và Kim-Chúa mà rửa hờn ngày xưa, cùng là nghinh thỉnh Nhị-Đế về nước.

Ấy là : — Trẽ thơ nổi chi cha già,
Nước non gánh vác, đạo nhà hiếu trung ;
Vang trời nổi tiếng anh-hùng,
Vua xưa nước củ trùng hưng mới màu !

Nói về Ngột-Truật dẫn binh tàn tướng sót cầm đầu chạy suốt ngày đêm về đến ải địa đầu Kim-quốc mới vững lòng đồn binh nghỉ ngơi và nhóm các vị Vương-tử cùng chúng Bình-Chương lại mà thương nghị. Ai nấy đều tính cho về nước chỉnh diêm binh mã, chiêu tập anh-hùng thêm rồi sẽ trở qua đánh báo thù là phải hơn. Quân-sư Hấp-mê-Xuy khuyên Ngột-Truật nghe theo lẽ ấy. Ngột-Truật bèn truyền lệnh cho hai mươi lăm muôn binh tàn kéo về Kim-Quốc. Ngày kia đi vừa tới Giới-Sơn chợt thấy dinh trại đóng tại đó tề-chỉnh, phát phơ trên cao có cờ hiệu Đại-Kim bay trước gió. Ngột-Truật sai quan tướng đi tra hỏi mới hay binh ấy là của Kim-quốc Đại Nguyên-Soái Sơn-sư-Đà và Hàm-quang Tổng-binh Liên-nhị Tâm-Thiện dẫn đến giúp sức Tứ Lang-Chúa. Ngột-Truật nghe báo bớt cơn phiền muộn, hỏi quân sư Hấp-mê-Xuy coi nên dùng binh ấy trở lại cự chiến hay là về luôn bên Bồn-quốc. Quân-sư Hấp-mê-Xuy chưa kịp trả lời, xẩy thấy Sơn-sư-Đà và Liên-nhị Tâm-Thiện dẫn chúng tùy tướng đón rước vào ngư-bi-trướng làm lễ ra mắt và nói rằng : — Lang-Chúa đương đánh Trung-Nguyên, bọn tôi dẫn năm ngàn binh mã đến

cho Lang-Chúa hiệu dụng. Sao Lang-Chúa lại bỏ mà về?

Ngột-Truật nói : — Chẳng giấu chi ngươi, từ ta vào địa giới Trung-Nguyên đánh đầu được đó, thâu thành đập lũy, thế dễ dàng như chẻ tre. Dè đầu vừa đến Châu-Tiên-Trấn xây gặp thẳng Nhạc Nam-Mang-con nó kéo binh đến chặn đường ta. Ta đánh luôn với nó trên mấy mươi trận, thắng ít bại nhiều, thế chẳng tấn tới nổi. Bọn Nam-Mang-con ấy lại còn hung-tợn hơn lũ lão Nam-Mang ngày xưa bội phần. Nó giết lần hồi đại tướng của ta trên hai mươi viên. Mới rồi nó xua đại binh đến xông dinh hồn chiến, ta cùng chúng tướng hết sức chống cự. Bọn nó áp tới như sóng tràn, quân-sĩ ta chết như rạ, chinh lòng chợt dạ phải dõ ! Năm mươi muôn binh hùng hồ nay chỉ còn non nửa. Nhắm thế có ỡ đánh rần cũng là chắc đều thất bại chớ chẳng ích chi, nên ta định về nước chiêu tập thêm anh-hùng, diêm tề binh mã dặng trở qua liêu sống thác với bọn nó một trận.

Sơn-sur-Đà nói : — Vậy xin Lang-Chúa để tôi ở đây chặn đường bọn tiểu Nam-Mang ấy và chờ Lang-Chúa điều khiển binh tướng thêm qua. Tôi sẽ rán sức giúp Lang-Chúa đánh rốc vào Lâm-An, bắt lão Nam-Mang Hoàng-Đế và thâu đoạt giang-sơn nhà Tống cho rồi, dặng dẹp việc can qua, hưởng phước thái-bình. Thoản như bọn Nam-Mang-con ấy dám tấn binh vào đến đây, tôi nguyện sẽ bắt giết bọn nó tận tuyệt dặng rửa hờn cho Lang-Chúa.

Quân-sur Hấp-mê-Xuy nói tiếp vào : — Lời của Sơn Nguyên-Soái luận thật là chí lý. Xin Lang-Chúa giao hết binh mã lại cho Sơn Nguyên-Soái điều khiển ở đây chờ bọn Nam-Mang kéo binh đến mà ngăn ngừa, dặng cho bọn ta yên lòng lui về nước điều binh khiển tướng thêm.

Ngột-Truật nghe theo, để binh tướng lại cho Sơn-sur-Đà rồi cùng Quân-sur và bọn Vương-Tử lên đường về nước.

Nói về Nhạc-Lôi đóng binh đợi chẳng bao lâu đã có lương thảo đến đầy đủ, liền truyền lệnh cho ba quân nhỏ trại tấn tới. Đại binh Nam-Tống đập đất Bắc-Kim rầm rập chẳng mấy ngày chợt thấy thám mã chạy về cáo báo rằng : — Phía trước kia là núi Giới-Sơn. Nơi ấy có đại binh Kim đóng đồn lập trại ở ngũ, xin Nguyên-Soái liệu định.

Nhạc-Lôi truyền lệnh phát pháo an dinh tại chốn ấy dặng ra binh đánh đồn ấy. Sơn-sur-Đà nghe báo nói binh Tống đã gần đến, hối hả mang giáp, xách cây lưu-kim-đăng (1) nặng

(1) Tên một thứ giáo kia.

ước trên một trăm hai chục cân, nhảy lên ngựa kéo binh đón quân Tống mà đánh. Đến nơi thấy dinh trại Tống đã sắp đặt an bài, bèn lướt tới kêu chiến. Nhạc-Lôi hỏi: — Có ai dám ra ngựa bắt tên tướng giặc ấy chăng?

Quang-Linh bước ra xin đi. Nhạc-Lôi nói: — Tôi nghe đồn rằng tướng Phiên ấy lực lưỡng lắm, tướng quân có ra quân thì phải hết lòng cẩn thận mới xong.

Quang-Linh đặc lệnh nhảy lên ngựa xích thố, cắp thanh-long-đao dẫn binh mã ra dinh, chợt thấy tướng Kim bình thù dị dọp tướng mạo xấu xa ghê gớm mà phát dưng mình. Kia mặt thỏ da đen, mỏ dài miệng nhọn, cặp con mắt lớn bằng hai cái chén mắt trâu mà lại trắng giả, đôi lông mày bùm sùm mà lại vàng khè, mũi cao lớn, răng lồi chom chồm, râu quắm bó cảm! Thật giống tượng tợ thiên-lôi cùng là quỷ-sứ của thiên hạ thường vẽ trong các bức tượng! Quang-Linh tuy dưng mình nhòm gớm chớ lòng dạ vẫn chẳng nao núng, vờ ngựa lướt tới nạt rằng: — Con quỷ dạ-xa kia! Sao mi cả gan dám ngăn cản binh trời? Hãy xưng tên nói họ ra đừng ta có lấy đầu đem về dựng công cho sớm.

Sơn-sur-Đà cười căm căc một hơi rồi mới nói rằng: — Mi muốn biết tên ta, hãy ngoái tai nghe cho rõ nè! Đại Kim-quốc Thần-Võ Đại Nguyên-Soái Sơn-sur-Đà là ta đây. Mi còn thơ ấu chưa biết thời vụ, để ta nói cho mà nghe. Kia nước mi chúa tối tốii gian, dân tình bại hoại, đạo tặc bời bời, chẳng chầy thời kíp cũng phải mất. Nếu mi quả là tôi trung, sao chẳng lo trùng chỉnh giang sơn, sửa sang nước nhà lại để lo xâm lấn nước người? Ta thấy nước mi gần rời rã, ý cũng rấp ranh tấn binh thâm đoạt, sao mi chẳng biết lo, lại đem thân muốn bỏ nơi xứ người? Ta thấy mi thơ ngây miệng còn hôi sữa, ta tưởng tới con ta mà thương hại mi, chẳng nỡ giết. Nếu mi muốn sống, hãy trở về kêu người lớn ra đây đối địch với ta, nhược bằng mi hết muốn sống, hãy bày tên tổ họ ra đừng ta phong chức thờ địa tại núi này cho!

Quang-Linh đáp: — Mi là loài mọi ở chơn rừng gốc núi đâu biết dạng danh ta. Ta đây vốn dòng dõi của Nghĩa-dũng Vô-Au-Vương đời Hớn, tên ta là Quang-Linh. Chớ nói phách, hãy thử đao của ta đây thì biết!

Sơn-sur-Đà nói: — Ta thương hại mi khuyên mi, sao mi táo bạo chẳng biết nghe. Thôi hãy đi về âm phủ đi nè!

Và nói và múa cây lưu-kim-đăng đập nhàu. Quang-Linh

cử thanh-long-đao lên đỡ, chẳng dè bị cây đặng của Sơn-sur-Đà nặng quá, hai tay Quang-Linh phải dọi ngược, bao nhiêu gân cốt trong mình đều rung động. Sơn-sur-Đà đánh luôn xuống liền liền hơn mười đặng. Quang-Linh rần hết sức đỡ ngăn, hai tay đã bả hoại, tâm thần hoản hốt, chưa chém lại đặng một đao mà phải quảy ngựa chạy đông về dinh. Sơn-sur-Đà thúc quân rượt theo vừa giết binh Tống chết gần phân nửa mới chịu thâu quân, khua trống thắng trận về dinh. Quang-Linh chạy đông vào trướng qui xuống thỉnh tội. Nhạc-Lôi nói; — Tướng quân hãy bình thân, lỗi ấy tại Bồn-Soái chẳng biết dò đều hư thiệt trước dè đến nỗi thất bại, chớ chẳng phải tại nơi tướng quân. Nó đắc thắng hùng chi, đêm nay ắt sao cũng sẽ lên đến cướp trại ta, ta phải dè phòng cho khỏi lầm lỡ việc to.

Bèn nghị kế với Gia-các-Cấm truyền lệnh cho ba quân lui lại hai mươi dặm đóng dinh trại; khiến Quang-Linh điem ba ngàn binh mã ra sau dinh mai phục phía bên tay trái, Nghiêm-thành-Phương dẫn ba ngàn quân-sĩ ra phục phía bên tay mặt; Lục-văn-Long cũng lãnh bấy nhiêu binh mã lên đường núi kéo đến Giới-Sơn mai phục đặng chặn đường về cửa quân giặc. Ba tướng vưng lệnh cất binh đi, Nhạc-Lôi thống lãnh ba quân chúng tướng ra mai phục hai bên và phía trước, giao hề nghe pháo hiệu thì phải xua binh vào một lượt, vừa giết quân giặc. Đêm ấy quả nhiên bên dinh Kim nghị sự cướp trại Tống. Tổng-binh Liên-nhị Tâm-Thiện nói; — Binh Tống mới đến, thua một trận đầu bị lộn xộn ắt quên dè phòng, phải chi Nguyên-Soái thừa cơ dẫn binh đến cướp dinh nó thì chắc đặng trọn thắng.

Sơn-sur-Đà nói; — Người chưa rõ tánh của Nam-Mang dè dặc là dường nào. Vả lại lũ nó cực kỳ đa trá, bao giờ cũng có sẵn kế quĩ mưu thần dè lường gạt kẻ nghịch. Tuần trải việc chinh phạt Trung-Nguyên như Tứ Lang-Chúa kia mà còn bị lũ nó gạt mãi. Nếu nay ta chẳng tính trước, cứ đi cướp dinh bọn nó, thoãn như bọn nó đã có phòng bị, có phải là trúng kế lũ nó chẳng? Ta có một kế lấy khách làm chủ. Dầu nó có dè phòng đi nữa, ta cũng sẽ được tay trên. Phải khiến hai viên phó tướng là Phương-Lâm, Phương-Học đêm nay dẫn một ngàn binh mã giả đi cướp trại lũ nó. Ta với người sẽ phân binh lên đường ra phía sau thừa hư đánh ập vào. Lũ Nam-Mang sẽ mắc vào vòng, lui tới chạng được, ắt sẽ bị chúng ta sát hại hết chạng sai.

Liên-nhị Tâm-Thiện khen rằng : — Đại Nguyên-Soái thật là thần võ diệu toán ít ai bì kịp !

Sơn-sur-Đà y theo kế của mình mà thi hành. Trước hết sai hai viên phó tướng là Phương-Lâm, Phương-Học điềm một ngàn binh mã, sắm sửa sẵn sàng, chờ đến canh ba do theo đại lộ đến cướp trại Tống. Sơn-sur-Đà và Liên-nhị Tâm-Thiện phân binh lên đường đi vòng ra phía sau dinh Tống mai phục. Đầu canh ba Phương-Lâm, Phương-Học kéo binh đến trước dinh Tống thấy đầu đầy đèn ym lìm, trống canh tiếng nhạc tiếng khoan, biết rằng quân canh đương ngủ gục, vội vàng xua binh thẳng vào trong dinh ó ré om sòm. Lúc ấy Sơn-sur-Đà và Liên-nhị Tâm-Thiện xua binh áp đến phía sau trại đánh vào. Thoạt nhiên nghe một tiếng pháo hiệu vang dậy, Phương-Lâm, Phương-Học cả kinh hồi hã quày ngựa trở ra. Quang-Linh và Nghiêm-thành-Phương nghe hiệu pháo đều dẫn binh phục lướt vào chém giết binh của Sơn-sur-Đà và Liên-nhị Tâm-Thiện. Vừa lúc đó binh phục của Nhạc-Lôi tủa ra. Hai bên đánh vùi, một đảng quyết giết, một đảng quyết đánh lấy đường thoát thân, nên hai đảng đều hao binh rất nhiều. Sơn-sur-Đà và Liên-nhị Tâm-Thiện cố sức khai một đường huyết lộ dẫn binh chạy về gần đến dinh nhà, bỗng gặp Lục-văn-Long dẫn binh ra chặn đường. Sơn-sur-Đà và Liên-nhị Tâm-Thiện hiệp lực đánh vùi với Lục-văn-Long chưa đầy mấy hiệp thì trời đã sáng. Hai bên khua chiêng thâu binh. Sơn-sur-Đà về đến dinh điềm quân-sĩ lại thấy hao hết một ngàn bốn trăm ngoài người, lại gẫy hết một viên phó-tướng là Phương-Học. Bên trại Tống cũng hao binh chừng ấy. Hai bên nghỉ người ngựa một ngày. Tảng sáng bữa sau Liên-nhị Tâm-Thiện dẫn binh đến khêu chiến. Nhạc-Lôi nghe báo bèn hỏi : — Có vị tướng-quân nào dám ra binh chắng ?

Nghiêm-thành-Phương ứng thỉnh xin đi. Nhạc-Lôi y lời phát cho ba ngàn binh mã. Nghiêm-thành-Phương đặc lệnh, xách chùy lên ngựa dẫn quân ra dinh, chợt thấy tướng Kim mình cao một trượng dư, mặt đỏ au, râu quăn bó hàm, đầu đội kim-khôi hai bên có giắt hai sợi lông trĩ dài, mình mang khải giáp, lưng buộc dây nịch sắt hình vẩy rồng, tay cắp hiệp-phiến-đao, chơn đạp ngựa ô-chùy. Tướng ấy thấy Nghiêm-thành-Phương xông ra thì hét rằng : — Mi tên họ là chi ? Hãy xưng cho mau đừng có chịu chết !

Nghiêm-thành-Phương nói : — Đại Tống Ngự-tiền Đô-

Thống-Chế Nghiêm-thành-Phương là ta. Mi tên họ chi cũng phải tỏ bày dặng có về quê cho sớm.

Liên-nhị Tâm-Thiện đáp: — Đại Kim-quốc Hàm-Quang Tổng-binh Liên-nhị Tâm-Thiện là ta. Đã biết đại danh Bồn-Soái lợi hại thế nào, sao chưa xuống ngựa chịu trời, để Bồn-Soái phải nhọc sức, ắt tánh mạng mi khó bảo toàn.

Nghiêm-thành-Phương cả giận hét rầm lên: — Loài giã-man chớ có múa mỗ, hãy rún mà đỡ cặp chùy của ta đây.

Liên-nhị Tâm-Thiện thấy song chùy đánh bổ tới vội vàng cử đao đỡ và chém lại. Hai ngựa giao kèo, ba món binh khí lên xuống qua lại vùng vục. Hai tướng đánh vùi phồng được bốn mươi ngoài hiệp, sức Nghiêm-thành-Phương gần đuối, liệu thế không xong phải quày ngựa chạy dài. Liên-nhị Tâm-Thiện chạy theo vì đón đánh chặn chẳng cho hồi dinh. Nghiêm-thành-Phương túng thế phải nhắm đường rừng chạy đông. Tướng Kim rượt riết theo. Chạy đến lối trên mười dặm, Nghiêm-thành-Phương chợt thấy hai vị tiểu tướng-quân đứng ngồi nơi bàn thạch dưới cụm rú trước kia vùng đứng dậy kêu lớn rằng: — Tướng-quân đừng sợ, để bọn tôi tiếp chiến cho!

Nghiêm-thành-Phương thấy một người mặt đen như than găm, một người mặt vàng giống đất sét, bèn nói rằng: — Thằng tướng Phiên ấy lợi hại lắm. Nhị-vị hãy lên ngựa cho mau và xin bày tên họ cho tôi biết với.

Người mặt đen đáp: — Tôi tên Đồng-diệu-Tông, con của Đồng-Tiên, còn em tôi đây là Vương-Buru, con của Vương-Hoành, muốn tầm đến Nhạc Nhị công-tử mà đầu quân.

Nghiêm-thành-Phương nói: — Tôi đây là Nghiêm-thành-Phương tướng bộ-hạ của Nhạc Nguyên-Soái. Rủi bị thất trận, thằng tướng Phiên kia đuổi theo rất bức.....

Nói đến đó, tên tướng Kim vừa bay ngựa đến la hét vang rầm: — Nghiêm Nam-Mang chạy đâu cho thoát, hãy xuống ngựa chịu trời phứt đi!

Đồng-diệu-Tông nhẩy phóc lên ngựa lướt tới nạt: — Loài rợ Hồ chớ khá khoe khoang, hãy thử xoa với ta chơi!

Tướng-Phiên tức giận mắng rằng: — Con quỷ đen này ở đâu hiện ra đón đường ta vậy? Hãy dang ra kéo chết!

Đồng-diệu-Tông chẳng dang ra và cũng chẳng đánh, cứ đón đầu ngựa. Tướng Phiên nổi giận cử đao chém nhầu. Đồng-diệu-Tông múa xoa đỡ đánh lối được ba mươi hiệp đã mệt đuối. Vương-Buru thót lên ngựa múa côn áp vào

đánh giúp mà cũng chẳng xê. Lúc này Nghiêm-thành-Phương nghĩ đã bết mệt, vỗ ngựa xông vào trợ chiến. Liên-nhị Tâm-Thiện tuy là anh-hùng, sức lực phi-thường; nhưng một mình đánh sao kham ba viên mãnh tướng, phải quày ngựa trở lại. Ba viên tiểu tướng thủng thỉnh đi về, dọc đường cùng nhau bày tỏ tâm sự. Đến nơi vào tướng làm lễ ra mắt Nguyên-Soái. Nhạc-Lôi vội vàng xuống tướng đỡ dậy, cùng nhau mừng rỡ han hỏi việc hàn huyên. Đồng-diệu-Tông và Vương-Buru đem việc con của đại tướng-quân Dương-tái-Hung tên Dương-kế-Châu quyết chí báo thù cha, nên sai đến báo tin trước. Người sẽ lo thâu góp lương thảo điếm tề binh mã kéo đi sau, chẳng bao lâu cũng sẽ đến. Nghiêm-thành-Phương lại thuật việc mình bại trận bị Liên-nhị Tâm-Thiện rượt nà theo, nhờ nhị vị tướng quân cứu giúp. Nhạc-Lôi cả mừng khiến quan Chánh-ty ghi công cho hai tướng mới đến và truyền lệnh thiết yến tiệc thết đãi. Anh em ăn uống vui vầy, cùng nhau kể nỗi hàn huyên mãi đến khuya mới mãn tiệc. Còn Liên-nhị Tâm-Thiện chạy riết về dinh vào ngư-bì-trướng ra mắt Sơn-sur-Đà và bẩm rằng: — Tôi đặc thẳng đuổi nà theo gần bắt đặng Nghiêm Nam-Mang. Dè đâu hai thằng Mang-tử-con nào lạ mặt ở đâu trong rừng nháy ra thỉnh linh chận đánh tôi mà cứu nó thoát khỏi.

Sơn-sur-Đà mắng chưởi loài tiểu Nam-Mang ở đâu mà mọc ra nhiều lắm vậy! Sáng ngày sau Sơn-sur-Đà cấp dăng lên ngựa kéo binh đến trước dinh Tống kêu xách khố Nhạc-Lôi biểu ra đấu võ với va. Nhạc-Lôi vừa muốn xuất dinh, chợt thấy Vương-Anh nháy ra bẩm rằng: — Xin Nguyên-Soái chớ nhẹ thể! Thứ có một tên Phiền quèn, cần chi phải nhọc sức đến Nguyên-Soái. Đề tở ra bắt nó cho.

— Nếu tướng-quân có ra ngựa thì phải cho cẩn thận.

Vương-Anh đặc lệnh cấp đao lên ngựa kéo binh xuất dinh. Sơn-sur-Đà vừa liếc thấy vừa nạt vang rầm như sấm nổ: — Mi tên họ là chi? Có phải Nhạc-Lôi chẳng?

Vương-Anh nói: — Nguyên-Soái ta đâu lại nhẹ thể đi đánh với mi. Tiểu Hỏa-thần Vương Gia-gia đây cũng dự sức bắt mi. Có giỏi thì chớ chạy nghe!

Dứt lời cử đại đao chém nhầu. Sơn-sur-Đà cử lưu-kim-dăng đỡ hất đao ra rồi xán luôn xuống cho mấy đặng. Vương-Anh đỡ chẳng muốn kịp, mệt lả mồ-hôi, hơi thở nghe ồ ồ, thất thần hồn quày ngựa chạy riết. Sơn-sur-Đà vỗ ngựa bay theo trong dây phút gần kịp. Lúc đương nguy

cấp may đầu Nguru-Cao vận lương về gần lối đó, chợt thấy tướng Phiến rượt nốt Vương-Anh, bèn bay ngựa đến đón đầu nói rằng : — Cháu chớ sợ ! Có chú đến tiếp đây !

Vương-Anh thừa lúc ấy chạy thoát khỏi nạn, nhưng chưa tỉnh hồn cứ việc đông riết ! Sơn-sur-Đà bị Nguru-Cao cản lại mất mỗi tức giận căm gan vung nạt lớn rằng : — Con lọ nòi già này ở đâu dám đến ngăn đón ta vậy hử ? ?

Nguru-Cao nói : — Mi bị nắng quáng đèn lòa chi mà chẳng thấy Nguru-Cao lão-gia đây hử ?

Sơn-sur-Đà cười gằn : — Nói vậy mày là thằng xỏ-lá Nguru-Cao đây sao ? Thế khi mi lảng tai hay là chết con rái sao mà chẳng nghe đại danh ta là Sơn-sur-Đà đây ?

Nguru-Cao nói : — Ối ! Đà-diệc công-kiệc chi cũng trời kệ mi ! Hễ gặp đến lão-gia thì cha nội cũng phải lia !

Sơn-sur-Đà thấy Nguru-Cao hơi giận đập lia, cả giận cử đoản đở hất một cái quả mạnh làm cho cặp giản bay bổng cao hơn mấy trượng, rơi xuống đám cỏ đàng xa.

Nguru-Cao cả kinh la lớn rằng : — Cháu cha ! Thằng này mạnh dữ bây ! Phải học trò ta đến kịp bắt mi mới xong.

Sơn-sur-Đà tức cười căm căc và nói rằng : — Vô nghệ giáo-lá vậy mà dạy học trò nào cho giỏi dặng ?

Nguru-Cao nói : — Tuy mi là người ở Bắc-địa chớ ta tưởng đều này dầu ở đâu cũng đồng nhứt thể. Khí lực mạnh yếu là của trời cho, chớ thầy nào lại dạy cho yếu ra mạnh được. Dạy là dạy đường đi phân thế, dạy những miếng mầu nhiệm, có phải chẳng ? Hồi ta còn xuân thời, bực như mi đó, mười đứa ta đánh cũng trôi. Nhưng nay đã già yếu khí lực suy-vi mới thua mi. Bởi vậy ta mới ước ao phải chi thằng học trò ta đến đây kịp dặng nó bắt mi cho mi coi. Cái thằng sao mà sức mạnh phi thường, mỗi tay thường hay cứ nổi một ngàn tám trăm cân. Hễ ra trận thì chẳng thèm đem binh khí theo, tay không của nó cũng đủ giết thương tướng như chơi. Thứ bực tầm thường như mi đó, nó nạt một tiếng cũng đủ dụt mình nhào đầu xuống ngựa, chớ cần chi phải đánh đập.

Sơn-sur-Đà nói : — Thiệt mi là thằng dốc tổ. Dưới đời có ai nhát gan đến đời nghe nạt mà phải rơi xuống ngựa bao giờ. Mi quả thật là đàn anh ông tổ nói dốc đa.

Nguru-Cao nói : — Mi chẳng tin thì ở đây đợi ta đi kêu, hồi nó mau mau đến bắt mi cho mi biết chừng.

Sơn-sur-Đà nói : — Được ! Mi chẳng chạy đâu khỏi tay ta. Dốc tổ, hãy đi kêu học trò mi lại đây cho mau.

Nguru-Cao nói : — Hề đứng hão-hơn một lời nói bốn ngựa khó theo, mi đừng lên trốn đi nghe ! Còn lương thảo ta đây, mi phải coi chừng chớ nên ăn cắp bớt dạ !

Sơn-sur-Đà nói : — Bề nào lương thảo ấy cũng sẽ về tay ta, vội gì lấy mà mi phải lo cho mệt. Hãy đi kêu học trò hay là thầy mi đến cho mau, chớ khá nói dông dài.

Nguru-Cao nói : — Rán ngồi cho vững kéo nó đến đây nạt thỉnh linh mi phải rơi xuống ngựa !

Nói rồi xuống ngựa thững thỉnh đi lượm cặp giã, trở lại thót lên ngựa cho chạy dông về hướng Đông. Nguru-Cao nghĩ thầm rằng : — Ta đã gạt nó mà thoát thân, nhưng lương thảo mắc kẹt đó biết làm sao mà cứu cho dặng bây giờ .. ?

Đương tầm phương tín kể, chợt thấy đằng trước kia xa xa, bụi bay mờ mịt, một đạo binh mã đương rần rộ kéo đến. Trước đạo binh ấy có một tấm đại-kỳ phất phơ theo gió đề rõ ràng năm chữ “ *Cửu-Long-Sơn Cần-Vương* ” (1). Nguru-Cao bị dốt đặt chẳng biết là chữ chi, tính đứng nép lại một bên rình coi. Đạo binh ấy vừa đến gần, chợt thấy Vương-Anh đi kè ngựa với một vị tiểu anh-hùng, Nguru-Cao mới vững lòng nhìn xem kỹ. Kia một vị tiểu anh-hùng đầu đội nhị-long hý-châu ngân-khôi (2), mình bận sông-sur cồn-cầu bạch chiến-bào, tay cắp song-ngân-kích, lưng đai điều cung, bên hông đeo cây thanh-hồng-kiếm, chơn đạp bạch-long-cu, oai phong lẫm liệt, tướng mạo hùng vĩ, chẳng khác nào Tiết-nhơn-Quý trùng sanh, giống tợ Lữ-Ôn-bầu (3) tái thế. Nguru-Cao khen thầm và ngấm nghĩ rằng : — Thằng nhỏ này sao giống hệt Dương-tái-Hưng đi vậy kia ! Đến cách ăn mặt cũng giống : bạch mã, ngân kích, bạch bào ! Ờ, ờ, hay là con của Dương-tái-Hưng ở Cửu-long-Sơn nghe Nhạc Nhị-diệc đi tảo Bắc nên đến giúp đây. Buồi ta còn ở Thái-Hành-Sơn ta vẫn nghe danh nó là cái thế anh-hùng, để ta hỏi Vương-Anh thì biết. Như quả là nó thì may biết đường nào !

Nghĩ rồi thúc ngựa trở tới kêu Vương-Anh hỏi rằng : — Vương-hiền-diệc ! Vị tiểu tướng-quân đi với cháu đó có phải là con của Dương-tái-Hưng chẳng ?

Vương-Anh nói : — “Thưa chú phải !” — Rồi day lại nói với Dương-kế-Châu : — Ông này là Nguru-Cao thúc-phụ đó !

Vương-kế-Châu vội vã nhảy xuống ngựa bước tới vòng

(1) Binh ở Cửu-Long-Sơn đi giúp vua.

(2) Mào trên ngạch có hai con rồng giỡn trái châu.

(3) Lữ-bố.

tay chào Nguru-Cao và nói : — Cháu tên là Dương-kế-Châu. Thưa bác, chẳng hay thằng tướng Phiên đã đi đâu rồi ?

Nguru-Cao nói : — Thằng Phiên tướng ấy dữ dội vô song. Nếu cháu quả thiệt là con của Dương-tái-Hưng là người bằng hữu qui yêu của bác, thì phải đi về đi cho mau.

Dương-kế-Châu nói : — Cháu quyết lòng tìm đến đây trước giúp Nhạc Công-tử diệt Kim, sau trả thù cho cha cháu, sao bác lại dạy cháu trở về ?

Nguru-Cao nói : — Bác thương cháu lắm mới biểu vậy. Số là thằng Phiên tướng ấy tên Sơn-sư-Đà dữ tợn muôn phần, mạnh bạo phi thường. Nó rượt Vương-Anh chạy te, bác mới nhẩy vào đỡ cây lưu-kim-dăng của nó vài cái đã không muốn nổi bị nó đoạt hết lương thảo. Bác nói gạt rằng : — “*Ta có một đũa cháu sức mạnh muôn người. Nếu mi đừng phạm đến lương thảo của ta, ta sẽ đi kêu cháu ta là Dương-kế-Châu đến bắt mi cho mi coi.*” — Sơn-sư-Đà cười ngặt mà rằng : — *Tướng kêu ai, chớ kêu con Dương-tái-Hưng đến đây dặng nạp mạng hay sao ? Rất đỗi là cha nó là anh-hùng cái thế, hoành-liệt trên đời mà còn bị bọn ta bắn chết nơi Tiểu-Thương-Hà hưởng chi là nó ! Một đảng của ta đây cũng đủ đưa hồn nó về theo cha nó ! Mày chẳng tin, hãy đi kêu nó lại đây cho mau đi !* — Bác sợ có sơ thất chẳng còn ai hương khói cho bạn thiết của bác là cha cháu. Song nếu cháu quyết chẳng muốn trở về, để bác cháu ta trốn đi ngã khác, về dinh kêu thêm mấy đũa cháu đại tài ra đây giúp sức mới mong thắng nổi nó !

Dương-kế-Châu nghe Nguru-Cao nói xóc, lấy làm tức tối la lớn lên rằng : — Xin bác đừng khen giỏi tài lực của nó, mà dè ém chi khí của mình. Dầu nó có ba đầu sáu tay đi nữa, cháu cũng chẳng sợ. Để cháu đi bắt nó cho bác coi !

Nói rồi hô lệnh khiến quân sĩ bước dồn tấn tới cho mau. Vừa tới chỗ đồn lương, chợt thấy Sơn-sư-Đà hỏi còn ở đợi tại đó. Nguru-Cao lướt tới kêu lớn rằng : — Sơn-sư-Đà ! Học trò của ta đến đây, có giỏi thì đừng chạy !

Sơn-sư-Đà xông ngựa đến nạt : — Té ra mi là học trò của Nguru-Cao đây há ! Hãy tỏ tên họ ra dặng chịu chết.

Dương-kế-Châu nói : — Ta đến lấy đầu mi đây, cần chi phải xưng tên nói họ ra cho mất công !

Sơn-sư-Đà nổi giận phùng phùng cưỡi lưu-kim-dăng đập bổ. Dương-kế-Châu một tay múa kích đỡ hất cây dặng, một tay nhắm hông đâm tới. Sơn-sư-Đà hồi đảng đỡ vệt ra.

Ba món binh khí đánh dờ lẹ làng, tiếng khắc nhau nghe bôm bốp liên vo như tiếng nhịp bắc-cầu ! Hai bên qua lại tới lui như chim ưng chóp cánh, như phụng-hoàng sè đuôi, đánh mê mẩn, binh khí huơ khít rít hết thấy người. Rõ ràng là kỳ phùng địch thủ, tương ngộ lương tài ! Nguru-Cao và Vương-Anh xem thôi mẩn nhãn, kben rằng : — “ *Quả là Thành-Đô tái thế, Lữ-Bố phục sinh !* ” — Hai tướng đánh nhau trên một trăm mấy chục hiệp mà chưa phân thắng bại. Nguru-Cao nhắm thế Sơn-sur-Đà chẳng hơn nổi Dương-kế-Châu, biểu nhỏ Vương-Anh ở đó phòng khi tiếp chiến, đề mình đem lương thảo về dinh cho chắc tay. Dặn xong bèn kêu Sơn-sur-Đà mà rằng : — Mi đánh không xê học trò ta mà nói giỏi gì ? Đề ta đem lương về rồi sẽ trở ra thị chiến.

Dứt lời hô lệnh cho quân-sĩ xông nhau binh Kim mà đi. Nguru-Cao đi trước mở đường, nhắm dinh Tống thẳng đến. Sơn-sur-Đà thấy Nguru-Cao điếm quá, tức giận bồi hồi hét rầm lên : — Đề lương thảo lại đó ! Bằng không thì ta sẽ lấy cái đầu lọ-nồi già của mày bây giờ !

Và hét và bỏ Dương-kế-Châu, võ ngựa rượt theo Nguru-Cao. Dương-kế-Châu và Vương-Anh bay ngựa riết theo đón ép đánh. Sơn-sur-Đà đánh với Dương-kế-Châu chẳng muốn lại giả cách rượt theo giết Nguru-Cao đặng chạy luôn thề. Dè đâu hai vị tiểu anh hùng lẹ làng như hò-cắt, phóng ngựa theo chặn lại. Sơn-sur-Đà cố sức đánh với hai người chưa đầy một hiệp liệu thế không xong, phải quày ngựa chạy dông về dinh. Hai vị tiểu anh hùng chẳng đuổi theo, bốc chạy riết theo Nguru-Cao, vây đoàn nói nói cười cười thẳng nẻo về dinh Tống. Nhạc-Lôi nghe thám mả báo tin, vội vàng dẫn hết chúng tướng ra khỏi Soái-doanh tiếp rước. Dương-kế-Châu vào trướng làm lễ ra mắt Nhạc Nguyên-Soái và chúng tướng, cùng nhau han hỏi việc sau xưa, lớn nhỏ thấy đều mừng mừng tủi tủi : ba hồi ngậm ngùi, ba hồi hớn hở reo cười. Nhạc-Lôi truyền lệnh cho quan Chánh-ty thâu điếm lương thảo và khiến quân thiết đại yến ăn mừng. Diên yến dọn lên, bọn tiểu anh hùng đều ngồi lại âu cần khuyên mời nhau, ăn uống chuyện trò thâu canh khuya mới chia tay đi nghỉ. Trong lúc bên dinh Tống vui vậy, bên dinh Phiến bồi hồi tức giận. Giận loài Mang-tử-con sao càng ngày càng mọc thêm nhiều đũa lợi hại vô hồi. Sơn-sur-Đà ngần ngại lo buồn, chưa biết định kế chi thối binh Tống cho đặng, chợt thấy quân vào báo : — Có Quốc-

Phỗ-Phong đến trước dinh, cầu xin ra mắt Nguyên-Soái.

Sơn-sur-Đà nghe báo ngẫm nghĩ rằng:— Hôm trước Tứ Lang-Chúa nói va bị tướng Tống phá phép, đả bỏ dinh trốn đi mất chẳng biết là đi đâu. Nay va đến đây ắt cũng có kế hay dặng rửa hờn ngày trước chớ chẳng không!

Nghĩ vậy lật đật biểu quân ra thỉnh vào.

Muốn biết Phỗ-Phong trở lại phục thù ra thế nào, hãy xem hồi sau phân giải.

HỒI THỨ 78

*Hắc-phong Châu, Kiết-Thanh bỏ mình,
Bạch-long Đái, Ngũ-Liên bị bắt.*

Phỗ-Phong theo quân thỉnh, vào vừa đến ngư-bi-trường, Sơn-Sur-Đà và Liên-nhị Tâm-Thiện vội vàng bước xuống nghinh tiếp. Hai đảng thi lễ xong, Sơn-Sur-Đà mời trà và hỏi:— Hôm trước Tứ Lang-Chúa bại binh lui về bôn quốc, có nói lũ tiểu Nam-Mang quả nhiên lợi hại đã phá dặng phép bửu-châu và đà-long, làm cho Quốc-sur thất bại trốn mất. Chẳng hay từ ấy những nay Quốc-sur đi đâu mới về đây?

Phỗ Phong cười và đáp rằng:— Lợi hại gì lũ trùng dể con ấy! Ngày xưa tôi giết bọn nó đã toi bời. Tôi thấy loài trùng dể Nam-Mang sợ khiếp, nên sanh lòng dãi dẫy chẳng dề phòng và cũng bởi tôi tham công quá mới làm gian kế quỷ của lũ nó. Nay tôi quyết giết lũ ấy cho tận tuyệt dặng trả thù lúc nọ. Để mai đây bọn nó sẽ coi tôi!

Sơn-sur-Đà đương lo buồn, nghe mấy lời quả quyết có lòng mừng, truyền quân dọn tiệc thết đãi Quốc-sur, cùng nhau ăn uống say vui suốt đến canh khuya mới đi nghỉ. Sáng bữa sau Phỗ-Phong điem ba ngàn binh, đi bộ đến trước dinh Tống kêu lớn rằng:— Loài trùng-dể Nam-Mang kia! Có Phỗ-Phong Phật-gia đến đây, hãy ra mà chịu chết!

Quân-Tống hối hã vào trướng cáo báo:— Lão thầy chùa Phỗ-Phong hôm trước đã trở lại dẫn binh đến kêu chiến.

Nhạc-Lôi nghe báo tỏ vẻ buồn lo, ngồi châu mày ngẫm nghĩ dầy lâu chẳng phân phán đều chi. Chúng tướng đồng hỏi:— Từ ngày Nguyên-Soái thọ mạng trời cất binh đi tảo Bắc đến nay đều dặng toàn thắng. Ngột-Truật đã dẫn mấy mươi muôn cấm đầu về nước, chúng binh tướng Kim-Phiên đà kinh hồn vỡ mật. Nay thứ có một thẳng sải mồm chết

hụt ấy, Soái-gia sợ nỗi gì mà phải lo buồn như thế?

Nhạc-Lôi nói: — Liệt vị còn có chỗ chưa nghĩ đến. Thà thiên binh vạn mã mà còn dễ trừ dễ dẹp hơn là một tên thầy chùa ấy. Binh thơ nào cũng đều nói trong việc hành binh tối kỵ bọn thầy chùa, đạo-sĩ, cô vải và đờn bà, con gái. Bọn ấy toàn là một loài nhược chất âm khí, chẳng có sức thượng trận giao phong, thường phải cậy phép tà-thuật mà hại lén người. Vả chẳng lão thầy chùa Phồ-Phong đã bị phá phép bại trận, thua chạy trốn mất. Nay lão lại chường mặt, ắt đã luyện được yêu thuật khác, quyết đến đây rửa hờn buổi trước. Bởi duyên cơ ấy Bồn-Soái phải lo lường.

Quân-sư Gia-các-Cầm nói: — Nguyên-Soái phân như thế thật là chí lý. Chư tướng hãy an lòng, để treo miễn-chiến-bài đăng lo liệu mưu kế rồi sẽ ra quân mới là khỏi lằm cho..

Nói tới đó, thoạt nhiên thấy Kiết-Thanh nhảy ra nạt vang rền: — Đừng có nói bậy! Chúng ta đây già trẻ đều là đường đường đại-tướng vào sanh ra tử coi như không, lại đi sợ một thằng trọc đó sao? Nó bất quá là một thằng bại quân chi tướng mà sợ nỗi gì? Xưa kia quan Thống-Chế Gia-các-Anh là bạn thiết của ta hùng dũng hoành liệt thế nào, nay mi là thằng mũi trâu khéo nhất gan làm cho hoại tiếng anh-hùng! Đề ta ra trận bắt thằng sãi mồm ấy cho mi coi!

Lương-Hung, Triệu-Vân và Châu-Thanh cũng đồng bước ra nói rằng: — Lời anh Kiết phân phải lắm! Giá có một thằng trọc đó mà sợ gì? Đề anh em tôi đi với!

Ngưu-Cao nói: — Này! Như các người quyết đi thì phải có ta theo lượt trận mới là vô sự cho.

— Được lắm! Được lắm! Có lão Ngưu đi càng hay lắm!

Năm người đồng nhảy phốc lên ngựa ra dinh, chẳng cần chi đợi lệnh Nguyên-Soái. Gia-các-Cầm biết có điều bất tường, dậm chơn kêu trời và nói với Nhạc-Lôi rằng:

— Thằng ác-tăng ấy bị phá phép đã chạy rồi, nay nó trở lại ắt đã luyện được môn tà-thuật khác quyết đến đánh báo cừ. Nguyên-Soái là chúa-tể của ba quân, thấy đều phải vưng mạng, sao chẳng khiến mấy vị tướng-quân ấy trở lại?

Nhạc-Lôi nói: — Đã biết vậy mặc lòng, nhưng ai kia còn chiếu theo quân pháp mà trừng trị, chớ như liệt vị ấy đều là nghĩa-đệ của cha tôi. Cha tôi lúc sanh tiền coi như ruột thịt, tôi phải kính nể chớ biết sao. Có Ngưu thúc-phụ đi theo lượt trận, tưởng khi chẳng đến đời gì. Đề tôi khiến thêm năm ba vị tướng-quân ra đó phòng khi có việc bất trắc mà cứu ứng.

Gia-các-Cầm nói : — Tôi lấy làm lo sợ cho mạng chur vị thúc-phụ, nhưng biết sao bây giờ. Ấy cũng là thiên số.

Nhạc-Lôi khiến Lục-văn-Long, Quang-Linh, Địch-Lôi và Phàn-Thành tức-tức dẫn binh mã ra dinh tiếp ứng.

Nói về bọn Kiết-Thanh, bốn vị lão tướng-quân xông ra khỏi dinh vừa nghe Phỗ-Phong diêu võ dương oai kêu địch danh Nhạc-Lôi thách ra đánh với va, thì cả giận giục ngựa lướt tới. Kiết-Thanh nạt rằng : — Thằng sãi mồm thối trợn đã trốn chui trốn nhủi, sao nay còn ló ra đây ? Ta khuyên mi mau trở về đi phú quuyến mà ăn cho yên thân, chớ đến chốn binh lửa làm chi e phải vỡ sọ trọc đi giờ ?

Phỗ-Phong nổi giận xung gan mắng rằng : — Giống mang từ chết dả đến nơi, sao còn đánh phách ? Để ta siêu độ giùm cho khỏi trầm luân ! Nay hãy lãnh cây thoàn-trượng này mà về Tây-Phương cho sớm.

Kiết-Thanh thấy cây thiết-thoàn-trượng đánh bổ xuống ngay đầu vôi vàng cũ lang-nha-bồng dờ ra và đánh lại. Hai bên đánh vùi trên mười mấy hiệp chưa định hơn thua. Triệu-Vân, Lương-Hưng và Châu-Thanh đều cử động binh khí áp vào vây đánh. Phỗ-Phong liệu thế không êm bèn thò tay vào đẫy lấy ra một món bửu-bối hình như cục đạn sắt, gọi là *Hắc-phong-châu* quăng lên và nạt : “ Hô biển ! ” Bồng nhiên thấy một luồng hắc-phong (gió đen) thổi ào tới. Cục đạn sắt ấy đương đảo liêng trên không vùn hóa ra mười cục, mười cục hóa ra trăm, trăm hóa ra ngàn, phút chốc chẳng biết muôn ngàn ngàn nào là viên đạn sắt, viên nào viên nấy lớn bằng cái tô, sa xuống đánh bổ trên đầu tướng Tống. Ngưu-Cao thấy đều bắt tường lật đật lấy xuyên-vân-tiền quẩn lên. Muôn vùn trái đạn đương bay liêng trên không bỗng nhiên vùn biển mất, chỉ còn có một cục lơ lửng từ từ sa xuống đất. Phỗ-Phong đứng chực sẵn, hễ trái “*hắc-phong-châu*” và xuyên-vân-tiền vừa rơi xuống đất thì vừa nhảy tới lượm cả hai cất vào tay áo. Ngưu-Cao mất xuyên-vân-tiền cả kinh, ngó lơ láo chợt thấy bọn Kiết-Thanh bốn vị lão-tướng đều bị hắc-phong-châu đánh bể đầu nằm chết ngay đơ dưới đất. Phỗ-Phong thâu bửu-bối lại rồi liền xua binh áp tới cắt lấy thủ cấp bốn tướng. Bọn Ngưu-Cao, Lục-văn-Long, Quang-Linh, Địch-Lôi và Phàn-Thành giục ngựa áp tới đánh nhau, dục dặng thấy bốn vị lão-tướng khiêng về dinh. Phỗ-Phong bị bọn Ngưu-Cao ví đánh tới bời dờ đã chẳng kịp, chẳng hở tay mà dùng bửu-bối, liệu thế không xong phải

biển ra một đạo kim-quang xẹt đi mất. Tổng Tướng thấy Phỗ-Phong đã trốn, khiến khua chiêng thâu quân. Về đến dinh Ngưu-Cao nhào lặn dưới đất khóc kể một cách thảm thiết. Anh em từ thuở hàn vi, cay đắng ngọt bùi đều có nhau, nay bạngià đều rũ nhau đi hết bỏ một mình lão Ngưu ở lại, thật là đau đớn biết mấy ! Con của Kiết-Thanh là Kiết-thành-Lương lại càng bi lụy, vật mình vật mảy, khóc ngất ngất, chết đi sống lại năm bảy phen. Chúng tướng thấy đều thê thảm, nhưng răn sức khuyên giải Kiết-thành-Lương.

Có mấy câu điệu Kiết-Thanh, Lương-Hưng, Triệu-Vân và Châu-Thanh

Già cõi chiến trường bốn tướng quân,
Một lòng vì nước sá chi thân !
Chi da ngựa đáng tay hoanh liệt,
Thác chẳng sờn lòng ấy mới gan.

Nhạc-Lôi khiến sắm sửa quan quách, lo tấn liệm hài cốt bốn vị thúc-phụ một cách trọng thể theo kiểu nhà binh và tế-điện đủ lễ, rồi truyền lệnh đem lên núi, chọn một ngôi đất mà an táng. Kiết-thành-Lương thọ chế cư tang. Chúng tướng thấy đều đưa bốn vị thúc-phụ ra nơi vĩnh biệt. Từ ấy Nhạc-Lôi hết lòng lo sợ, chẳng biết phương thế chi mà trừ lão Phiền-tăng cho được. Ngày đêm cùng Gia-các-Cầm và chúng tướng thương nghị mãi mà chưa ra kế. Cách vài ngày sau đương lúc lo buồn, chợt thấy quân vào báo :— Bữa nay lão thầy-sãi Phỗ-Phong lại dẫn binh đến khêu chiến !

Kiết-thành-Lương nghe báo vùng khóc rống lên và xin ra quân đánh báo thù cho cha. Nhạc-Lôi nói :— Em chớ nóng nảy. Thằng Phiền-tăng ấy có nhiều món bửu-bối hung ác và nhiều phép tà thuật lợi hại, lấy sức mà đánh với nó chẳng dặng dàu. Em hãy dẫn lòng chờ qua cùng Quân-sư nghị kế bắt dặng nó rồi sẽ giao cho em tế-điện thúc-phụ.

Kiết-thành-Lương khóc rằng :— Thù cha ai nỡ chung trời ! Nguyên-Soái biểu dẫn lòng mà đợi, đợi sao cho dặng ?

Bọn tiên anh-hùng thấy đều bức tức trong lòng, quyết giết lão yêu tăng dặng báo thù cho mấy vị thúc-phụ, đều đứng dậy bước ra một lượt mà bầm rằng :— Làm như vậy có phải là lờn cái oai-võ, lục cái nhục-khí của bọn ta chẳng ? Nếu nhúc nhác như Nguyên-Soái (1) thì biết bao giờ mới vào rún Bắc-địa, hạ Huỳoh-long-Phủ mà nghinh thỉnh Nhị-Thánh hồi trào ? Chẳng lẽ cả bọn ta đây mà trừ

(1) Quân lĩnh của Nhạc-Lôi chẳng nghiêm. Ấy vì va chẳng có tài dặt biệt. Bọn tướng bộ hạ của Nhạc-Phi dễ dâm lộng ngữ vậy dàu !

chẳng nổi một lão-sãi quèn ấy ! Xin Nguyên-Soái cho bọn tôi ào ra một lượt, bắt thẳng yêu đạo ấy đem về mổ lấy gan tim tế điện bốn vị thúc-phụ cho mát lòng tướng-sĩ.

Nhạc-Lôi tưng thễ phải nghe theo (2), khiến bọn tiều anh-hùng phân ra làm ba đạo : tả quân, hữu quân và trung quân dặng xông ra hỗn chiến. Còn mình thì thống lãnh đại binh đi sau lược trận. Sắp đặt chỉnh tề, phát súng hiệu, ba quân chúng tướng rầm rập kéo rốc ra trận. Chợt thấy Phỗ-Phong diệu-vỏ dương-oai thách Tổng tướng ra giao chiến. Kiết-thành-Lương nhãy vọt tới diềm mặt mắng rằng: — Giống chó trọc ! Sao mi dám hại lén cha ta ? Nay ta quyết giết mi mà trả thù, chớ trông thoát khỏi.

Phỗ-Phong thấy Kiết-thành-Lương lướt tới cử búa chém phứa, vôi vàng múa thoàn trượng ngăn đỡ và đánh lại. Quang-Linh, Địch-Lôi, Trương-Anh và Vương-Buru đồng giục ngựa hươi động binh khí xông vào vây đánh lão Phiên tăng. Phỗ-Phong kinh hồn hoảng-via, nhãy vọt ra khỏi vòng vây, móc túi da beo lấy ra một cây cờ đen nhỏ không đầy một gan, gọi là *hắc-phong-kỳ*, đưa ngay ngọn gió xô ra. Phút chốc cờ ấy trở nên lớn và dài gần năm sáu thước. Phỗ-Phong miệng niệm thần chú lâm lâm, tay quay cây cờ lia lịa. Trời dương nắng tốt, bỗng nhiên đông gió nổi lên âm ỳ, bụi cát dậy mờ trời mịt đất, bay xán xả vào mặt tướng sĩ Tổng. Làn làn trời trở lên u ám, bốn phương tám hướng mây đen kéo đến mù mịt làm cho chốn chiến trường tối đen như mực, ai nấy chẳng nhìn biết nhau dặng, đến đôi giờ bàn tay chẳng thấy. Trong cơn ấy trên trời sấm nổ vang rền, sét xẹt lửa nhán liền làm cho ai nấy đều kinh tâm tán đởm. Thịnh linh tuyết khởi, mưa đá và lửa trời đáp xuống đánh đũa vào trận Tổng. Binh tướng Tổng bị u đầu xể mũi, phỏng trắng, rầy mặt, tét tai la hoã lên rền rĩ. Cả thấy cấm dầu chạy chết, bị trời tối đen chẳng thấy đường, cứ nhớ chừng hướng mà chạy tháo lui. Phỗ-Phong thừa lúc loạn quân, xua binh vừa giết. Quân-sĩ Tổng kinh cụ, dánh đường mà chạy, đạp lẫn nhau chết chẳng biết bao nhiêu. Phỗ-Phong giục quân rượt theo trên mười dặm mới thâu binh. Bỗng nũa trời quang mây tạnh như thường, nhưng bọn binh tướng Tổng cứ cấm dầu chạy riết, trên ba mươi dặm chẳng nghe quân giặc đuổi theo mới dám ngừng lại mà nghỉ mệt. Nguyên-Soái Nhạc-Lôi chững mới truyền lệnh an dinh hạ trại, diềm tề quân-sĩ thì những

kẻ trầy dầu lỗ trán, gãy răng, bầm mặt, tét mép, què tay, lợi chơn chẳng biết bao nhiêu mà kể. Những người bị giết và bị đập lẫn nhau mà chết cùng vắng mặt kẻ có trên mấy ngàn. Nhạc-Lôi lấy làm lo lắng buồn bực, hội chúng tướng lại thương nghị và hỏi Quân-sư rằng: — Phiền tấng dùng yêu thuật gồm ghiết quá đời biết liệu làm sao mà tấn binh cho đặng?

Gia-các-Cầm nói: — Chẳng hề chi, xin Nguyên-Soái an tâm. Tôi đã xủ quẻ toán biết trước rằng ba quân chúng tướng phải bị nạn một phen, khiến nên ai nấy đều trái tướng lĩnh đòi ra ngựa giao binh. Tôi phải thuận lòng trời chẳng dám lậu, để cho việc ấy xảy ra như máy tạo đã định. Nay tai nạn đã qua khỏi, chẳng bao lâu ắt có dì như đến giúp Nguyên-Soái phá phép của yêu tấng. Ta nên đóng dinh chốn này nghỉ ngựa cùng điều dưỡng tướng sĩ đời ba ngày đặng đợi kẻ dì như ấy đến.

Nhạc-Lôi bán tin bán nghi, nhưng chẳng ai tính ra được phương pháp chi hay, phải nghe theo. Nhạc-Lôi truyền lệnh cho chư tướng cùng quân-sĩ chẳng bị bệnh phải hết lòng canh phòng và trí sẵn cung nỏ phòng khi yêu đạo thừa thắng kéo binh đến cướp trại thình lình. Lại khiến các vị quân-y lo săn sóc bó dịch và điều dưỡng các tướng sĩ bị bệnh. Ngày ngày Nhạc-Lôi bồn thân đi tuần quanh dinh trại và đi thăm viếng an ủi những quân-sĩ bị bệnh. Ai nấy đều cảm kích vô cùng. Cách đâu ba bốn ngày, xảy thấy quân canh chạy vào trước báo rằng: — Có một ông đạo-sĩ, xưng là thầy của Ngưu Lão tướng-quân, đương đứng trước dinh muốn cầu xin ra mắt Nguyên-Soái.

Gia-các-Cầm ghé miệng vào tai Nhạc-Lôi mà rằng: — Chánh là ông dì như ấy đến giúp ta trừ lão yêu tấng đó.

Nhạc-Lôi lòng mừng khắp khởi, thỉnh Ngưu-Gao đi với mình ra trước dinh nghinh tiếp đạo-sĩ vào trước. Hai đảng làm lễ ra mắt xong, Nhạc-Lôi mời Bào-Phương Lão-Tổ ngồi đãi trà. Ngưu-Thông và Hà-Phụng vội vàng đến trước mặt quì lạy tạ ơn cứu tử lúc nạn. Bào-Phương Lão-Tổ nói: — Bần đạo là kẻ tu hành quyết xa lánh cõi trần tục, tịnh thần dưỡng chí, lẽ chẳng nên đến dự cuộc can qua rộn rã làm chi. Gặp buổi vì sao Tử-Vi đương trị ngôi Đế Trung-Nguyên, Nhà Tống vào thời độ trung hưng, Nguyên-Soái ứng mạng trời dấy binh đi đảo Bắc là phải. Thế mà loài yêu quái như sự oán vợ thù chạ, chẳng tuân mạng trời quyết ngăn đường đón nẻo. Vì đó bần đạo phải đến giúp sức

Nguyên-Soái cho tròn đủ theo luật Thiên-dinh đã định.

Nhạc-Lôi nghe rõ đầu đuôi tở vễ hân hoan lạ thường, đem hết binh phù tướng ấn hai tay dâng cho Bào-Phương Lão-Tồ mà rằng : — Bởi tôi đức bạc tài sơ, lạm phần trọng nhiệm mới sanh đều trắc trở trong sự hành binh, nên khiến gặp yêu tăng khuấy nhiễu sát hại quân-sĩ chẳng biết bao nhiêu. Rõ ràng tôi là kẻ tội của triều đình. Nay sự-phụ thể lòng trời từ bi hạ phạm, quả nhiên là hồng phước của Thánh-Thượng, đệ-tử dâng binh phù tướng ấn xin sự-phụ chấp chứng, thăng trưởng điều khiển ba quân chúng tướng.

Bào-Phương Lão-Tồ nói : — Nguyên-Soái chớ khá khiêm cung thủ lễ thái quá. Bần đạo tuân đạo trời đến đây giúp sức chớ chẳng phải thế vị Nguyên-Soái. Thăng Phiến tăng ấy vốn là con cá-lóc ở tại sông Thấn-Hoa-Giang (1) tu luyện lâu năm, đầu nó thường đội thất tinh triều lễ với vì sao Bắc-Đẩu trên một ngàn mấy trăm năm. Ngày nay gần đắc đạo rủi bị thầy nó là Ô-Linh Thánh-Mẫu khiến nó làm đều dữ dội tàn hại sanh linh, thật là uổng công nó tu luyện bấy nay ! Hơn vì kiếp trước của linh tôn-nghiêm (2) có hại con của Ô-Linh Thánh-Mẫu, nay va oán chạ thù vợ, quyết sai thăng yêu tăng ấy đến hại Nguyên-Soái dạng báo thù ấy. Nó sở cậy có vài ba món tà-pháp, chớ chẳng phải thiệt là bữu bối của Tiên-gia. Đề bần-đạo cho vài viên linh-đơn hòa vào trong năm bảy thùng nước, phân ra cho mỗi người bị bệnh hôm nọ một chút dạng uống và thoa mấy chỗ thương tích, ắt sẽ lành mạnh như thường trong đây phút. Chừng Nguyên-Soái nên truyền lệnh cho ba quân chúng tướng kéo đến trước núi Giới-Sơn an định hạ trại y như cũ. Thăng yêu đạo ấy ắt sẽ đến khêu chiến. Chừng ấy Nguyên-Soái muốn sai ai ra trận giao binh với nó thì sai, bất luận người nào giỏi dở. Hễ nó giở tà-thuật ra bao nhiêu, bần-đạo thâu hết bấy nhiêu. Nó sẽ trợ ngã, phải bó tay chịu chết.

Nhạc-Lôi mừng rỡ khôn cùng, tạ ơn Lão-Tồ và khiến đem nước lên cho Lão-Tồ hòa linh-đơn vào cho binh tướng bị bệnh uống. Quả nhiên những kẻ bị thương tích uống vào trong một đôi hồi đã lành mạnh như xưa. Nhạc-Lôi nhứt diện khiến lo nấu dọn cơm chay thết đãi Bào-Phương Lão-Tồ, nhứt diện truyền lệnh cho ba quân chúng tướng lo việc

(1) Một ngọn sông ở bên nước Kim chảy ngang giữa đường Mục-Dương-Thành và Huỳnh-Long-Phủ.

(2) Tiếng lịch sự sang trọng để gọi cha người.

cơm nước cho no nê dặng suốt đêm nhờ trại kéo trở lại Giới-Sơn đóng dinh hạ trại y như hôm trước.

Nói về bên dinh Kim, Sơn-sur-Đà, Liên-nhị Tâm-Thiện và Phồ-Phong từ ngày binh Tống thất bại đến nay, ngày nào cũng thiết diên yến ăn uống say sưa. Ngày ấy ba người đương ăn uống bàn bạc vui cười lấy làm đặc chí, Sơn-sur-Đà nói : — Binh Tống thua đả chạy mù chẳng biết đến mấy mươi dặm nó mới tỉnh hồn mà đả bốn năm ngày rày chẳng thấy động tịnh chi hết. Chắc là chúng nó đả kinh tâm tán đởm chẳng dám léo đến đây nữa. Ấy cũng là may cho bọn ta, thông thả nghỉ ngơi một ít lâu dặng lo mài nanh dưỡng vút chờ Tứ Lang-Chúa viện binh qua đến. Ta sẽ tận tâm đánh rốc vào Trung-Nguyên, bắt lão Nam-Mang Hoàng-Đế, thâu đoạt thiên hạ Nhà Tống mà cộng hưởng giàu sang với nhau.

Ai nấy đều hớn hỡ vui cười lấy làm tự đắc, coi giang san nhà Tống dường thề món đồ trong túi, mừng trước sẽ được sự nghiệp công hầu vương bá về sau. Đương còn ăn uống xẩy thấy quân thám mã chạy vào báo rằng : — Quân Tống đã kéo đến trước Giới-Sơn đóng dinh y như cũ, cờ xí mới mẻ, binh khí hùng vượng hơn bữa hôm mười phần.

Phồ-Phong cười gằn mà rằng : — Loài trùng dế Nam-Mang thiệt là không sợ chết. Phên này ta phải giết cho tận tuyệt coi nó còn ở đâu mà mọc ra nữa chẳng?

Sơn-sur-Đà và Liên-nhị Tâm-Thiện đồng nói : — Nếu Quốc-sư có ra quân, hai tôi cũng dẫn binh theo lược trận cho thêm tráng oai phương của Quốc-sư.

Phồ-Phong nói : — Vậy thì càng tốt!

Ba tướng phát pháo ra ngựa. Phồ-Phong xông đến trước dinh Tống nạt rằng : — Bọn Nam-Mang con, đũa nào chưa tổn trận bữa hôm, hãy ra đây dặng ta siêu độ giùm cho.

Ngưu-Thông nổi giận phùng phùng thỉnh lệnh ra dinh lướt tới chém nhầu. Phồ-Phong múa toàn-trượng rước đánh, bị Ngưu-Thông nóng nảy chém riết một hồi trên mấy chục đạo làm cho Phồ-Phong đỡ đã chẳng muốn kịp, hai tay bả hoại, mình đồ mồ hôi ướt đầm, hơi thở nghe ồ ồ, thất kinh bỏ chạy. Ngưu-Thông rượt nà theo và thách rằng : — Bữa nay sao mi chẳng giỏi dùng phép ma phép quĩ đi!

Phồ-Phong và chạy và lấy trái "*hắc-phong châu*" quăng lên và nói : — Mang-tử-con! Hãy coi bửu-bối của ta đây!

Dè đâu trái hắc-phong-châu ấy bị Ngưu-Cao liệng xuyên-vân-tiền trúng nhằm đả hết linh, giời lên tự nhiên rơi xuống

như cục sắt thường, chẳng biến hóa chi ráo.

Nguru-Thông dương giốn giác thấy vậy cười lớn lên rằng :
— Khéo nhắc Thái-tuế-gia thì thôi ! Bửu-bối gì đâu..... ?

Phồ-Phong thừa lúc Nguru-Thông ngờ ngẩn m óc mũi xuyên-vân-tiền ra phóng vào mặt. Xuyên-vân-tiền bay gần đến chợt thấy một ông đạo-nhơn hiện ra đưa tay bắt mũi tên cất vào tay áo. Phồ-Phong nổi giận mắng rằng : — Giống yêu lẳng ở đâu cả gan dám đến thâu đoạt mũi tên của ta ?

Và mắng và múa thoản trượng đập nhau. Bào-Phương Lão-Tổ tránh xê qua một bên để cho Nguru-Thông rước đánh. Lúc ấy bọn tiểu anh hùng đồng hô lên : — “ Bữa nay chớ để cho lão sai mồm thoát khỏi ! ”

Bồng thấy Quang-Linh, Địch-Lôi, Lục-văn-Long, Phàn-Thành, Nghiêm-thành-Phương, Kiết-thành-Lương, Thi-Phụng, Hà-Phụng, Trịnh-thế-Bửu, Ngũ-Liên, Âu-Dương Tùng-Thiện vờ ngựa xông ra một lượt. Phồ-Phong liệu thế hung tợn hối hả thò tay vào túi da beo lấy cây hắc-phong-kỳ xỏ ra, miệng đọc thần-chủ, tay quay lia lịa như hôm trước. Phút chút mây đen kéo mù mịt, tư bề tối đen như mực, đông gió âm ỷ, bụi cát bay lốc ào ào vào trận Tống. Ba quân chúng tướng Tống lấy làm sợ hãi, giốn giác muốn chạy. Bào-Phương Lão-Tổ biểu dừng sợ và lấy trong tay áo ra một miếng kiến nhỏ gọi là “ *bửu-quang-kính* ” đưa ngay ngọn gió. Thoạt nhiên thấy trong kiến tỏa ra muôn muôn ngàn ngàn những đạo kim-quang làm cho đầu đấy sáng trưng, bao nhiêu mây mù khói mịt đều tản mất, trời trong gió tạnh như xưa. Phồ-Phong tức tối bồi hồi, vội vàng mài cây thiết-thoản-trượng dương cầm trong tay qua lại đôi lần, miệng đọc thần chú thầm thĩ. Bồng nhiên cây thiết-thoản-trượng bay bổng lên trời, biến hóa ra thành trăm, thành ngàn, thành muôn. Trông một đôi hồi thấy chẳng biết là muôn vạn nào những thiết-thoản-trượng đảo liệng trên không và nhắm ngay đầu binh tướng Tống đánh bổ xuống. Ba quân chúng tướng hồn bay phách lạc, tay chơn rụng rời, vừa muốn dậm đầu chạy đi lánh nạn, chợt thấy Bào-Phương Lão-Tổ quăng cây phát trần dương cầm trong tay lên trời và hô : “ *Cho mau !* ” Lẹ như nháy mắt, cây phát-trần ấy tự hóa ra muôn muôn ngàn ngàn, bay cản chẳng cho những thiết-thoản-trượng kia đánh xuống. Tướng-sĩ đôi bên đều lấy làm lạ đứng ngó sửng sờ quên thúc trống, quên đánh nhau. Phồ-Phong thấy phép mình chẳng thể hại

đặng binh tướng Tống vừa muốn thâu lại, xây thấy Bào-Phương Lão-Đồ một tay vô tay áo rộng, một tay ngoắt lia. Muôn vạn cây phất trần và thiết-thoàn-trượng vùng hóa hiện lại còn có một như xưa: phất trần từ từ bay vào tay áo, thiết-thoàn-trượng cũng từ từ bay theo. Ai nấy xem kỹ thì cây thiết-thoàn-trượng ấy là một con cá cúi dài bằng đầy ba tấc! Phồ-Phong mất hết phép và mất luôn thoàn-trượng trong lòng sợ sệt, tay chơn rụng rời, vội vàng hóa ra một đạo kim-quang xẹt đi. Âu-Dương Tùng-Thiện lệ mắt mau chơn, lướt tới chém bậy trong đạo kim-quang một búa. May dẫu trúng nhằm, Phồ-Phong té nhào ngửa dưới đất. Vừa lồm cồm ngồi dậy Nhạc-Lôi xông tới xán cho một chùy nát sọ! Phồ-Phong hiện nguyên hình là một con cá-lóc cực to. Ưông thay công trình tu luyện trên ngàn năm dư, chẳng biết dưỡng chí để ham luyện hồng trần cho đến đôi phải tán thân, ngàn năm công khó đều trôi theo dòng nước!

Sơn-sư-Đà nổi giận xung gan, võ ngựa nhảy tới múa cây lưu-kim-dáng nhằm ngay đầu Âu-Dương Tùng-Thiện đập bổ tới. Dương-kế-Châu hồi hả bay ngựa đến hơi động sông-kích chận đánh. Chúng tướng đã biết Sơn-sư-Đà lực lưỡng thế nào, nay muốn rõ coi Dương-kế-Châu có thắng nổi va chăng, nên ai nấy đều đứng dang ra xem, nhưng cũng hờm sẵn thoản như Dương-kế-Châu có đánh chẳng lại sẽ ủa ra tiếp chiến. Liên-nhị Tâm-Thiện xông ra trợ chiến cho Sơn-sư-Đà bị Lục-văn-Long hơi song-lục-trầm-thương cản lại đánh. Bốn tướng đánh với nhau được lối vài hiệp chưa thấy mòi chi, thoạt nhiên thấy Dương-kế-Châu quày ngựa chạy dài và nói lớn rằng: — Mi thật là võ nghệ cao cường, ta nhường cho mi hơn đó!

Sơn-sư-Đà lấy làm đắc chí đuổi nà theo và nạt vang rền như sấm: — Đố mi chạy đâu cho khỏi tay ta!

Chúng tướng thấy Sơn-sư-Đà rượt gần kịp muốn tĩa ra cứu ứng, bỗng thấy Dương-kế-Châu hồi mã đâm ngay bụng Sơn-sư-Đà một kích bên tay trái. Sơn-sư-Đà vừa đỡ hất kích ấy ra, thì kích bên tay mặt của Dương-kế-Châu đã vào tới, đâm lũng từ trước bụng ra thấu sau lưng! Sơn-sư-Đà té nhào xuống ngựa. Dương-kế-Châu nhảy theo cắt lấy thủ cấp. Liên-nhị Tâm-Thiện liếc thấy Sơn-sư-Đà tử trận, trong lòng đã chột, muốn quày ngựa đào tẩu, bị Lục-văn-Long đâm cho một thương ngay vào yết hầu rơi xuống ngựa hồn theo về chín suối với Sơn-sư-Đà cho có bạn. Lục-văn-Long

cắt lấy thủ cấp buộc vào lưng, giục ngựa vừa giết binh Kim. Nguyên-Soái Nhạc-Lôi thừa thắng xua hết ba quân áp tới giết nhau. Mấy muôn binh mã Kim đều chết rạp, chẳng mấy người thoát khỏi dặng về quê nhà.

Thật là: Can qua dấy động giết nhau,
 Nhẹ xem tánh mạng như màu cỏ cây ;
 Sa trường sống thác nào hay,
 Xưa nay chinh chiến mấy ai dặng về !

Binh tướng Tống rượt giết quân Kim trên mười dặm khỏi Giới-Sơn, Nhạc-Lôi truyền lệnh giống chiêng đình binh, phát pháo an dinh hạ trại, lo điếm công ban thưởng ba quân chúng tướng. Khi ấy Bào-Phương Lão-Tổ nói với Nhạc-Lôi rằng : — Nguyên-Soái đi tảo Bắc đây tuy là nhiều việc gay go khổ nhọc mặt lòng, chớ Tống-Trào đương ừng vận trung hưng, bá lĩnh đều theo phò trợ. Dầu có trắc trở cũng không sao, việc sẽ vuông tròn. Bần đạo xin kiếu trở về núi tu luyện.

Nhạc-Lôi hết lòng cảm cộng năm bảy phen mà chẳng dặng. Nguru-Cao bước ra quì lạy Bào-Phương Lão-Tổ và nói rằng : — Đệ-tử muốn theo thầy về núi cho an nhàn tắm thân, ngặt vì ăn uống cực khổ và buồn bực quá chịu chẳng nổi, xin thầy cho đệ-tử ở lại. Còn mũi xuyên-vân-tiền kia xin thầy để lại cho con, hoặc mai sau còn có chỗ dùng ?

Bào-Phương Lão-Tổ cười mà rằng : — Từ này về sau con sẽ chẳng có dịp chi dùng đến nó. Chẳng bao lâu đây con sẽ dặng thành công. Còn đôi giày rơm ngày trước, con phải giữ cho kỹ chớ nên bỏ mất.

Nguru-Cao nói : — Món bửu bối ấy dưới đời chẳng có, con đâu dám hơ hổng. Con dựng kỹ trong đẫy bố, niệt thường thường trong lưng, chẳng phút nào rời ra khỏi mình, làm sao mà mất cho được.

Bào-Phương Lão-Tổ nói : — Đâu con hãy lấy ra coi thử.

Nguru-Cao thò vào đẫy trong lưng lấy đôi phá-lảng-ly ra và nói rằng : — Thừa thầy, đây nè.

— Đâu phải ! Con hãy xem lại cho kỹ coi !!

Nguru-Cao ngó lại thì quả nhiên chẳng phải đôi giày rơm. Kia một cặp chim đương nằm trong tay kêu lít chít đôi ba tiếng rồi vùng bay bổng đi. Bào-Phương Lão-Tổ cười ngất ngất. Ai nấy đều sững sờ ngó theo cặp chim bay, chùng ngó lại chẳng thấy Bào-Phương Lão-Tổ. Ngài đã dặng vân giá võ đi đâu bao giờ. Nhạc-Lôi, Nguru-Cao cùng chúng tướng đồng quì xuống ngó lên trên không lạy tạ ơn Lão-

Tổ. Nhạc-Lôi thảo vũ-thơ sai quan đệ về Lâm-An tấu tiếp và truyền lệnh thiết đại yến ăn mừng cùng khao thưởng ba quân. Ba quân chúng tướng thấy đều vui cười hớn hở. Ăn binh tại đó nghỉ ngựa ba ngày và diêm tề lương thảo. Sớm mai ngày thứ tư Nguyên-Soái Nhạc-Lôi thăng trưởng khiến Âu-Dương Tùng-Thiện lãnh ấn Tiên-Phuông đi Tiên-Đội, Du-Lôi với Địch-Lôi theo làm phó Tiên-Phuông dẫn một muôn binh đi trước ; lại khiến Nguru-Thông cai quản Nhi-đội Tiên-Phuông, Thang-Anh và Thi-Phụng làm phó tướng, cũng diêm một muôn binh-mã đi theo tiếp ứng. Sáu tướng phụng mạng lãnh lệnh lên đường. Nguyên-Soái Nhạc-Lôi thống lãnh ba quân chúng tướng, truyền lệnh nhổ trại nhắm Mục-Dương-Thành lướt dặm.

Nói về Tiên-Đội Tiên-Phuông rầm rập tiến tới, ngày đi đêm nghỉ, chẳng bao lâu đã gần đến Mục-Dương-Thành. Âu-Dương Tùng-Thiện truyền lệnh an dinh hạ trại cách thành ấy lối chừng ba mươi dặm. Sáng bữa sau Âu-Dương Tùng-Thiện cấp búa lên ngựa, Du-Lôi và Địch-Lôi đều xách chùy đi theo tả hữu, dẫn binh đến trước bờ thành kêu chiến.

Tướng giữ Mục-Dương-Thành tên Huồn-nhan-Thọ, vẫn là Tôn-Thất của nước Đại-Kim, sức lực mạnh mẽ phi thường, dầu cho muôn người cũng khó địch, mình cao lưng lớn, đầu cộp mắt beo, thường hay dùng cây cửu-nhĩ-viên-liên-huồn đao. Có hai viên phó tướng tên Thích-quan-Tổ và Thích-kế-Tổ, vẫn là con của đũa phẫn bạn Thích-Phương. Năm xưa Thích-quan-Tổ và Thích-kế-Tổ bị bọn tiểu anh-hùng phá Lôi-Đài tại Lâm-An, đánh tét bồ-khâu tay, kinh hồn hoãn vía chạy trốn qua đầu Kim-quốc. Lang-Chúa cấp bọn nó cho Huồn-nhan-Thọ hiệu dụng. Ngày ấy Huồn-nhan-Thọ đương ngồi trong trường sai khiến tướng-sĩ lo việc phòng thủ thành trì, chợt thấy tiểu-Phiên vào báo nói có Tổng-Tướng dẫn binh đến trước thành kêu chiến. Huồn-nhan-Thọ vội vã cấp đại đao lên ngựa dẫn hai anh em họ Thích ra giáo trường diêm tề binh mã, phát pháo ra thành bày khai trận thế. Huồn-nhan-Thọ bố trận xong, vỗ ngựa lướt tới nạt rằng : — Tổng-tướng ! Người tên họ là chi ? Vì cơ nào dẫn binh đột nhập vào nước ta, lại đến đây mong phạm đến thành trì này ?

Âu-Dương Tùng-Thiện nói : — Đại-Tổng Tảo-Bắc Đại Nguyên-Soái trưởng-tiền, Tiên-Phuông Ngủ-Phương Thái-Tuế là ta. Ta phụng tướng lệnh đến lấy Mục-Dương-Thành,

lưỡi búa của ta chẳng hay chém tướng vô-danh, mi tên họ chi, phải khai cho rõ đặt cho đề ghi vào sổ công lao của ta.

Huờn-nhan-Thọ nói: — Kim-trào Tôn-Thất, Vương-thúc Huờn-nhan-Thọ là ta đây. Ta có mấy lời khuyên nhủ mi phải lui binh về nước, bớ coi ai nấy giữ, chớ nên dấy động can qua. Nếu mi cãi lời ta thì ắt tới chẳng dặng mà lui cũng chẳng dặng. Chừag ấy muốn ăn năn cũng chẳng kịp.

Âu-Dương Tùng-Thiện nạt rằng: — Binh tướng nước mi ghe phen vào xâm lăng bớ coi nước ta, tàn hại sanh linh làm nhiều đều tàn tệ, bắt Nhị-Đế của ta đem về giáo nhục nhiều bề, nay mi trở lại khuyên ta đừng dấy động can qua, thiệt là khó nghe quá. Nếu mi đã kinh sợ, hãy hiến thành đi ta sẽ nhiều mạng cho. Mi phải biết từ khi Nguyên-Soái ta phụng mạng trời đi tảo Bắc, mấy mươi muôn binh mã của Ngột-Truật đã tan tành, binh ta vào đến đây thế dễ như chẻ tre. Nay thứ có một cái thành con nhỏ-tiểu như vậy, thế nào ngăn cản cho nổi binh trời. Bằng mi chẳng khứng nghe theo lời ta hiến thành mà mua lấy mạng sống, để chớ ta phá tan đập vỡ thì dầu cho trâu chó gà lợn chi chi ta cũng chẳng dung, huống hồ là mi!

Huờn-nhan-Thọ nạt rằng: — Tuy là cừu địch, chớ chẳng nên vô lễ mới đúng bực anh hùng. Người khoe tài giỏi, đâu hãy đỡ cây đao của ta đây thử coi được mấy hiệp.

Âu-Dương Tùng-Thiện thấy Phiền tướng cưỡi đao chém bổ tới, vội vàng hươi búa đỡ đánh. Hai tướng đánh nhau chưa đầy hai mươi hiệp, Âu-Dương Tùng-Thiện thất thế một chút, xảy bị Huờn-nhan-Thọ sả một đao rơi xuống ngựa chết tốt. Dư-Lôi và Địch-Lôi hét vang như sấm, bay ngựa đến cưỡi chùy đập đánh Huờn-nhan-Thọ dặng cho quân-sĩ giựt thây của Âu-Dương Tùng-Thiện đem về dinh. Bốn chùy lên xuống liên liên, một đao ngăn đỡ rất nên dễ dàng, chẳng chút chi luống cuống. Huờn-nhan-Thọ một mình cự hai tướng đại tài mà thị cũng như không, đánh chừng nào càng thêm sức mạnh, tinh thần càng thêm hăng hái chừag nấy. Đánh được lối bốn năm mươi hiệp, tướng Tống liệu thế chẳng êm, quày ngựa chạy về dinh. Huờn-nhan-Thọ chẳng rượt theo, khiến khua trống thẳng trận thâu binh về thành.

Muốn biết việc sau ra thế nào, xin xem cuốn 27 thì rõ.

Cuốn thứ 27 đã in xong.

Sách có bán tại nhà in Xưa-Nay

Tấm lòng vì nước, mỗi cuốn giá	0 \$ 60
Đạo Đức và Luân Lý Đông Tây Phan-châu-Trình	0 20
Pháp-Luật-Lượ-Luận của Luật khoa Tấn-sĩ, trạng sư Phan-văn-Trường.	0 60
Nam-Mỹ-Ca, (Bản về Quốc sự rất trong hệ trong nước ta, đặt cách Thất Thất Lục Bát rất rành rẽ, bán rẽ dặng truyền bá tư-tưởng chuộc nước ta lai).	0 10
Văn Xưa-Nay và sách Tập-đọc Tập-viết chữ Quốc-ngữ cho trụng. Có nhiều hình khéo, đẹp mắt trẻ (Đóng chung lại một cuốn 48 trang lớn).	0 30
Châu Về Hiệp-Phổ , trọn bộ ba chục cuốn tới thứ 21, còn dang in tiếp, giá từ cuốn nhất tới 14 mỗi cuốn 0 \$ 30; từ 15 sắp tới	0 35
Thái-tử Hamlet.	0 40
Cảnh thu Di Hận.	0 50
Cahier des Vœux Annamites	0 60
Cách Vật Trí Tri, 260 trang, giấy tốt, bìa carton, lưng vải.	1 50
Vây thì Vây, 104 trang, bìa dày.	0 50
Phan-bội-Châu ngày nay.	0 20

NOTA: *Chư quý đọc-giã đã xem được trọn bộ tiểu-thuyết*

*Châu-về Hiệp-phổ tất rõ tài tác-giã thế nào. Vậy nên mua
bộ LỬA-LÒNG mà xem tiếp thì được rõ Hoàn-ngọc-Ẩn phải
gặp một người ăn cướp tài tình hơn chàng nữa.*

Bộ LỬA-LÒNG cũng của Nhà-in XƯA-NAY xuất bản
Đã in rồi cuốn I tới thứ năm và sẽ in tiếp luôn cho đến
tron bộ NHẠC-PHI (trọn bộ 27 cuốn) giá mỗi cuốn 0 40
GIỌT LỆ PHÒNG ĐÀO (trọn bộ 2 cuốn) giá mỗi cuốn 0 35

SÁCH MỚI XUẤT BẢN

Anh Hùng Hào Kiệt Rôma, in rồi cuốn thứ
nhứt cho tới cuốn thứ sáu, còn dang in tiếp, mỗi cuốn 0 \$ 25

Ai muốn mua về bán lại thì gởi thơ hỏi remise, chúng tôi sẽ cho
biết thứ nào remise bao nhiêu, vì có thứ remise nhiều có thứ ít.

NGUYỄN-HẠC-VĨNH

56, Boulevard Bonard — Saigon.

Nên muốn mua truyện Nhạc
Phi thì phải nài cho được bộ
NHẠC-PHI của Nhà-In XUA-NAY
xuất bản, dịch đủ hơn, văn dạn dĩ
và hay hơn, lại in giấy tốt, chữ rõ,
có hình màu cực đẹp, bìa cứng.

Tôi là Annam

Tôi chỉ mua Savon

1re EDITION 26 FASCICULES
TIRAGE DE 2.000 EXEMPLAIRES

EDITEUR

Imprimerie Xua-Nay
của hàng Annam

Saigon
IMPRIMERIE XUA-NAY, 62-64, 89, BONNARD SAIGON

bán mà dùng.

SAIGON LE... 20 Mai 1929

LE DIRECTEUR

Savon trắng

HIỆU MẶT TRỜI MỘC

và Savon đen

HIỆU CON RỒNG

của hàng Annam Háovinh Côngty là

tốt nhất, cứng nhất, ngợt nhất, bọt

nhiều, lâu tiêu, giặt không mục đồ.